

“Зашеметува, често хипнотичен... Речиси удира како ремек дело... Ве растресува... Небаре се појавува од ведро небо, ова е филм што е целосно оформен, непоколебливо самоуверен, дело на автор жив и инвентивен во секој кадар што го снима. Блескава виртуозност и визуелен елан.” („Чикаго трибун“)

“Моќен и страсен. Неговата величина лежи во вонвремените вистини на приказната... Пред нас се некои од најсјајните крупни планови откако Ингмар Бергман ја откри бојата... Режисерот и актерите заедно создаваат сцени со таква емоционална густина, што на моменти се чини како да читаме најфини промени на душата...” („Далас обзервер“)

“Морничаво убав филм... Фасцинантно... Бесмислената смрт се претвора во **уметност со смисла...**”
(Ричард Шикел, „Тајм магазин“)

„Исполнет со страст, крв и нужда...
Храбар, директен, величествено извиен, а сепак интимен и непосреден.“ („Босџон глос“)

“Еден од најдобрите филмови на годината – брилијантно режисерско деби. **Дела како ова ме одржуваат во живот.** Потсетник за благородноста што филмот може да ја постигне.” (Роџер Иберш)

“Режисерот Милчо Манчевски дебитираше со толку зачудувачка сигурност во пишувањето и техниката, што **му е загарантирана фуснота во филмската историја, дури и ако никогаш не направи друг филм.** Пред *дождот* зашметува. Едно од оние извонредни дебија што ја враќа вербата во способноста на филмот да биде оригинална уметност.”
(„Мајами хералд“)

“**Жестока поезија**, но исто така и силна смисла за автентично... Фантастично деби... Покажува страст што не може да се изблефира, дури ни во Холивуд.” („Маклинс“)

“Работејќи со софистициран, елиптичен стил, Манчевски на својот прв филм му дава недолива визија.”
(Џенет Маслин, „Њујорк тајмс“)

“Брилијантно... **Еден значаен нов режисер го најавува своето доаѓање.**” (Џин Сискел)

„Македонско ремек-дело“ („Лос Анџелес ригер“)

„Мајстор од Македонија“ („Ауџлук рејв“)

„Висококалорична визуелна гозба.”
(Макс Александер, „Варајети“)

„Визуелно и наративно фасцинантен... Искрен, поетичен и насилно антинасилен.” (Дебра Јанџ, „Варајети“)

“Бурен, страсен, лиричен, ве прогонува и е диво, неверојатно поетичен; веројатно едно од највпечатливите филмски дела што ќе ги видиме оваа година.” (Мајкл Мегвед)

„Моќна, поетична, измачувачка драма. (А)”
(„Енџерџеинменџ вкли“)

„Приказна во три дела, како мит, што **го третира времето како игра...** Исклучително добро направен, исполнет со изведби за паметење.” („Сиетл џосџ-инџелиценсер“)

„Сирова тема и рафиниран стил.”
(„Сиџи џејер“, Вашингтон Д.Ц.)

“Буквално грми со емоционална сила.”
(„Вашингтон џосџ викенд“)

„Импресивно, **разорно иронично дело.**” (Сиетл тајмс“)

„Пред *дождот* има и поетска непосредност и застрашувачка предупредувачка сила... Манчевски има супериорни визуелни вештини; тој има и неизнасилена пргавост која означува **роден режисер...** Шербеџија му дава на ликот неизмерен сексуален авторитет и немирен, будалест хумор. Шербеџија е лавовски, харизматичен лик, кој без напор го носи товарот на бес и тага.”
(Дејвид Денби, „Њујорк магазин“)

„Исклучително остварување.”
(„Енџерџеинменџ џудеј“)

„Блескава **виртуозност** и визуелна сила.”
(Мајкл Вилмингтон, „Чикаго трибун“)

“Префинето изработен ламент за цикличната природа на насилството... сведоштво како филмот може да истражува древни теми и да остане целосно модерен.” („Торонто сџар“)

„Фасцинантно фотогеничен, често поетичен, со познавање на филм.”
(„Босџон феникс“)

“Редок, искрен скапоцен камен.” („Њу сиџи“)
(People Magazine)

“Силен крик од срце.” „Босџон сандеј глос“)

„Трогателно истражување на индивидуалната болка и [...] **фасцинантно историско преживување.**”
(„Далас јуниверзити прес“)

“Филмско деби што зашметува.”
(„Њу тајмс“)

„Впечатливо.” („Чикаго ригер“)

„Импресивен филм.”
(„Такома џуз трибун“)

„Прекрасна вештина... силни изведби.”
(„Сан Франциско кроникл“)

“Тука монтажата е **одлична лекција по уметност на создавање атмосфера...** Последните четриесетина минути се постегнати и посјајни од било што на екраните годинава. Со неговите моменти на просветлување и крешендо на разумност *Пред дождот* е филм што дури не ни сонува да ги разреши или да ги разбие кошмарите на бивша Југославија - филмот едноставно прикажува неколку луѓе кои се обидуваат чесно да се однесуваат и кои за својата мака се наградени со уште поголема мака.” (Ениони Лејн, „Њујоркер“)

„Самоуверено чисти и поврзани слики... Поетска изјава.“
(„Пиџл маџазин“)

„Те тера да се замислиш... напнат... богат.“ („Ајланд иар“)

Пред дождот се смета за еден од најважните филмови на 1990-те. (Ен Киби)

„Фасцинантен и поетичен.“ („Далас морнинг њуз“)

„Достигнувањето на Манчевски е за уште поголема восхит. Тој направил уметнички филм во непријателска клима.“ („ЛА вилиџ вју“)

„Филмот маџепсува на особен начин.“ („Дејрошџ фри џрес“)

„Манчевски успева во голем стил со филм за љубовта и војната што отвара нови видови. Снимателот Мануел Теран внесува **застрашувачка убавина** и речит детаљ во возбудливиот крик од срцето на Манчевски.“

(Пиџер Траверс, „Ролинџсџоун маџазин“)

„Има изглед на блескава холивудска продукција, но сепак не се обидува да ги омекне или поедностави комплексните теми што ги обработува.“ („Њујорк њусдеј“)

„Можеби најимпресивниот аспект на драмата на Манчевски е мајсторскиот начин на кој тој го одржува здивот на **длабоко претчувство**.“ („Хјустон џосџ“)

„Гарантирано: ќе ве прогонува со денови.“ („Премиер“)

„Извонредно... **Исклучително** чувство на симултаност.“
(Рик Гроен, „Глоуб енд мејл“)

„Фасцинантен триптих.“ (Анџела Балдасаре, „Глоуб енд мејл“)

„Чудно убаво етничка басна.“ („Сан Хосе-меркјури њуз“)

„Овој филм, **дело на софистициран автор за зрела публика, е длабока размисла за хуманоста**.“ (*****) („Торонџо сан“)

„Напнат, вознемирувачки филм од кој ми е исклучително тешко да се отарасам.“
(„Сиетл џосџ-инџелиценсер“)

„За уметничко дело исковано со толку префинетост разговорот е излишен.“ („Далас обзервер“)

„... Тој создаде важно и, претпоставувам, класично дело - филм за слики што може соодветно да се спомене во иста реченица како „Терминал“ на Маркер и „Блоуп“ на Антониони.“ (Ијан Крисџи)

Есеи, делумен список:

Башол, Мишел, „Помесџување на џранициџе на авџобиоџрафија: Шизофренијаџа во делаџа на Фарига Белџул, Аџоџа Крисџов и Милчо Манчевски“;

Браун, С. Кит, „Македонскаџа кулџура и неџинаџа џублика: анализа на Пред дождоџ“;

Бубиц, Сабине, „Филмови за војнаџа на Балканои: Пред дождоџ на Милчо Манчевски и асџекџоиџ на личен еџзорцизам“ (книџа);

Кристи, Ијан, „Бесконечна џриказна“;

Црнковиќ, Гордана П., „Пред дождоџ на Милчо Манчевски и еџикаџа на слушање“;

Куртис, Меџу, „Природа, насилсџво и жрџва во Пред дождоџ: филм на Милчо Манчевски од 1995“;

Ди Оливеира, Жоао Висенте Ганзароли, „Пред дождоџ - есџеџика на џарадоксоџ“;

Илиева, Ангелина, „Пермуџации на миџскаџа лека: џоџледоџ на Заџадоџ во филмовиџе Пред дождоџ и Прашина на Милчо Манчевски“;

Киби, Ен, „Монџаџа и семиоџика на веродосџојносџ: анализа на Пред дождоџ“;

Клин, Бјорн аф, „Пред дождоџ во Уџрикесџолиџиска Форенинџен“;

Ламбевски, Сашо Александар, „Чувсџвуваџи џо џараноџкоџ, шизоџи и деџресивеџоџ: семиоџичка анализа на емоџивнаџа архџшеџџура на Македонија во Пред дождоџ“;

Макарушка, Ирена, „Релиџијаџа, еџничкаџа џриџадоносџ и насилсџвоџо во Пред дождоџ“; Марџиниџак, Каџарина, „Транснаџционални анаџџомии на еџзил и џрезреносџ во Пред дождоџ на Милчо Манчевски“;

Менинг, Ерин, „Чекаџи лицаџа да збороваџи во слики: оџџуџвање, молк и вечноџи џовџорување во Пред дождоџ на Милчо Манчевски“;

Сориа, Марта и Арнау, Пабло, „Есџеџиска и еџичка анализа на еден филм (џримеџ за анализиран филм: Пред дождоџ на Манчевски)“;

Тејлор, Роми, „Балканско решение? Фулџдни иденџеџиџи во Пред дождоџ на Манчевски од 1994“;

Јиен, Денис, „Финеџановоџи бџеење на Џејмс Џојс и Пред дождоџ на Милчо Манчевски - сџџориборд за хиџернаџаџивна задача“

Director makes dazzling debut in *Rain*

By RENE RODRIGUEZ
Herald Movie Critic

At rainclouds loom on the horizon through much of *Before the Rain*, and by the time they burst open in deluge, the release carries the weight of soul-shaking catharsis. First-time director Milcho Manchevski has made a debut so astonishingly assured in writing and technique, he is guaranteed a footnote in movie history even if he never makes another film.

The movie is told in three chapters: The first, *Words*, is set at a 12th-Century monastery where a young Macedonian monk (Gregoire Colin) who has taken a vow of silence discovers a girl (Labina Mitevska) hiding in his chamber. The second, *Faces*, takes place in London, where a photo editor (Katrin Cartlidge) must choose between pursuing an affair with a passionate photographer (Rade Serbedzija) and reconciling with her estranged husband (Jay Villers). The third, *Pictures*, follows the photographer as he returns to his native village in Macedonia.

Throughout each of the stories, the tragedy of civil war continually intrudes on the characters' lives. No one — not the peaceful monks, not the simple peasants, not even the civilized Londoners — is spared the consequences of the struggle raging in the former Yugoslav Republic, where long-standing hatred between Albanians and Macedonians seethes unchecked. "There is no reason to fight here," the photographer tells a villager upon his return to his childhood home. "They'll find a reason," his resigned friend replies. "War is a virus."

The genius of *Before the Rain* is in how Manchevski toys with narrative and time. The three

stories cover a lot of emotional ground, exploring issues of faith, devotion, love, responsibility and jealousy. The movie is rich with accessible themes.

But Manchevski doesn't stop there. Much like Quentin Tarantino did in *Pulp Fiction*, Manchevski plays with the movie's chronology. Things don't always take place in the order you think they do. But unlike *Pulp Fiction*, whose structure was an entertaining trick, the continuum here is used to illustrate the futility and devastation of war as it intrudes on innocent lives.

Manchevski cleverly links his three stories by actions, images, and even sounds (including, of all things, the Beastie Boys!) and ultimately uses the structure to accentuate the sad irony of his tale. The device is much more effective than having the characters simply voice Manchevski's anti-war message. Movies are

about showing, not telling, and *Before the Rain* exemplifies that credo, growing even more haunting as you piece together its bewitching puzzles after the credits roll.

On a cinematic level, *Before the Rain* is equally stunning. Manchevski has a superb command of editing, using rapid-fire cuts in one scene to heighten tension and suspense to unbearable levels. He also knows the power of a memorable image: One long conversation takes place in a taxicab where the city streets are reflected on the car's windows, providing a large scrolling backdrop to the increasingly intimate talk.

Manchevski, whose best-known previous work is the music video of *Tennessee* for Arrested Development, already has the eye of an accomplished

MOVIE REVIEW

BEFORE THE RAIN (R) ★★★★★

Cast: Katrin Cartlidge, Rade Serbedzija, Gregoire Colin, Labina Mitevska, Jay Villers.

Director: Milcho Manchevski.

Producers: Judy Cournihan, Cedimir Kolar, Sam Taylor, Cat Villers.

Screenwriter: Milcho Manchevski.

Cinematographer: Manuel Teran.

Music: Anastasia.

A Gramercy Pictures release. Running time: 115 minutes. Vulgar language, violence, gore, sexual situations, adult themes. In English and Macedonian with English subtitles. Plays at 9:30 tonight. Actor Rade Serbedzija will attend.

filmmaker. *Before the Rain* is the sort of remarkable movie debut that reinstills your faith in the medium's viability as genuine art.

STORM

WARNING:

Katrin Cartlidge and Rade Serbedzija co-star in *Before the Rain*.

„Vor dem Regen“: Kriegsfotograf Aleksander (Rade Serbedzija) kehrt in sein zerschossenes mazedonisches Heimatdorf zurück

deutschen Kinos

-Mazedonisches Meisterwerk: „Vor dem Regen“

Von REINHARD TSCHAPKE
Wunderbare Landschaften und harte Schnäpse, betörende Frauen und ärmliche Männer, reich an Waffen: ein wüster Westen vom Balkan? Milcho Manchevski's Mazedonien, einst Republik von Jugoslawien, wirkt eher wie ein Paradies im Wartestand. In drei geschickt miteinander verknüpften Episoden erzählt der junge Regisseur und Autor von drei Menschen, deren Biographien auf tragische Weise mit Mazedonien verbunden sind: Kiril, der schweigsame junge Mönch, Anne, die Frau zwischen zwei Männern, schließlich Aleksander, der international renommierte Fotoreporter, der nicht findet, was er sucht, weder im Beruf noch in der Liebe.

So kehrt Aleksander aus London zurück in seine seit Jahrhunderten geschundene Heimat. Rade Serbedzija spielt den desillusionierten mazedonischen Journalisten, der wieder zu den rauen Schnäpsen strebt. Mitten durch sein Dorf verläuft inzwischen die Front zwischen Muslimen und Christen. Und als endlich der Regen des Titels einsetzt, lösen sich alle Spannungen auf eine gegenwärtig im östli-

chen Europa übliche Art – durch Gewalt. Krieg ist furchtbar, lehrt dieser wunderbar fotografierte Film, Krieg kennt keine Unschuldigen, erzählt dieser Streifen, Krieg ist überall oder zumindest gleich um die europäische Ecke.

„Vor dem Regen“, eine mazedonisch-englisch-französische Co-Produktion, die 1994 in Venedig mit dem Goldenen Löwen ausgezeichnet wurde, erweist sich als ein Low-Budget-Film für höchste Ansprüche, als ein poetisches Meisterwerk mit atemberaubenden Schnitten, soghafter Musik und einer eigenartigen Verbindung von häufig ratternder Kalaschnikov und archaischer Kultur. In der letzten Drehwoche wurde Mazedonien offiziell als unabhängiger Staat anerkannt, ein Bürgerkrieg scheint damit freilich nicht verhindert.

♦♦♦♦

„Vor dem Regen“ (Großbritannien/Frankreich/Mazedonien) 1994. 115 Minuten. Startet mit 24 Kopien. Freigegeben ab 12 Jahren. Drehbuch und Regie: Milcho Manchevski. Kamera: Manuel Teran. Darsteller: Katrin Cartlidge, Rade Serbedzija, Gregoire Colin, Labina Mit-evska, Jay Villiers.

SPOTLIGHT

„Before the Rain“ ist director Milcho Manchevski's first feature film.

MASTER FROM MACEDONIA

QUIRKY FILMMAKER NABS OSCAR NOMINATION

BY NIKHIL KUMAR

When Milcho Manchevski returned to his native Macedonia in 1993, he expected to find a war zone. Instead, he found a country where the war had been for years, but the people were still living. He found a country where the war had been for years, but the people were still living. He found a country where the war had been for years, but the people were still living.

Manchevski's film is a masterpiece of storytelling. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story.

Manchevski's film is a masterpiece of storytelling. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story.

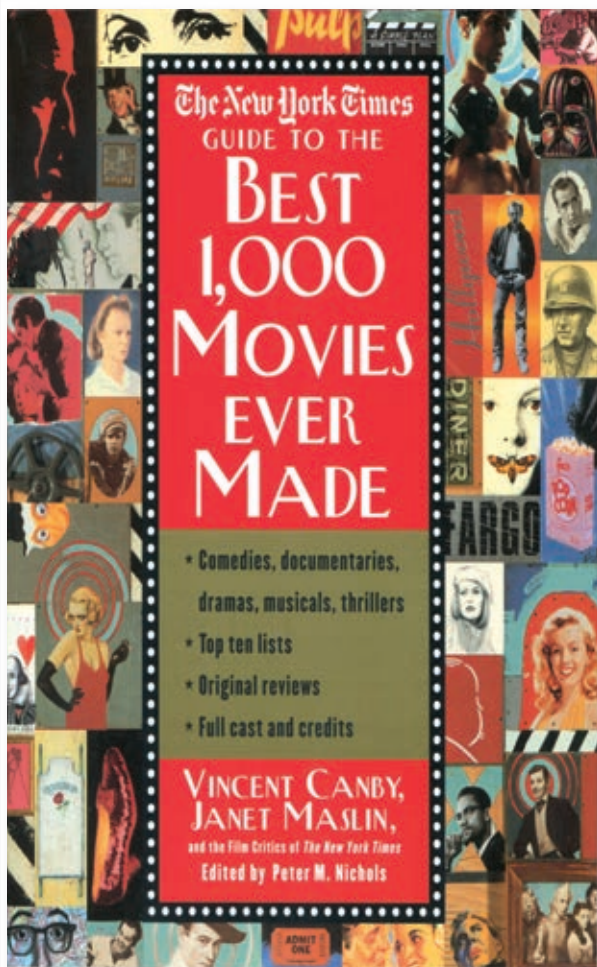
Manchevski's film is a masterpiece of storytelling. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story.

Manchevski's film is a masterpiece of storytelling. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story. It is a film that is both a war movie and a love story.

BEHIND THE SCENES

PHOTOGRAPH BY [illegible]

BEFORE THE RAIN

Written (in Macedonian, Albanian, and English, with English subtitles) and directed by Milcho Manchevski; director of photography, Manuel Teran; edited by Nicolas Gaster; music by Anastasia; production designers, Sharon Lamofsky and David Munns; produced by Judy Coughlin, Cedomir Kolar, Sam Taylor, and Cat Villiers; released by Gramercy Pictures. Running time: 116 minutes.

WITH: Katrin Cartlidge (Anne), Rade Serbedzija (Aleksandar), Gregoire Colin (Kiril), and Labina Mitevska (Zamira).

In a sedate London restaurant, two people meet to discuss their marital troubles. They agree that they need more time, not realizing that there is no time left. In the background, away from the main action, an unexplained argument has begun to brew, as a waiter is taunted by an increasingly wild-

eyed stranger. "Sir, I didn't do anything," the waiter insists to his boss. He appears to be right. It doesn't matter.

We will never know what the stranger's grievance was, only that it proved the point of Milcho Manchevski's devastating *Before the Rain*: that violence escalates organically and mysteriously, in ways that mean there can be no innocent bystanders in an explosive, hair-trigger world. In a film that unfolds unpredictably, with a Mobius-strip structure oddly like that of *Pulp Fiction*, the one constant becomes an air of foreboding. The birth of a lamb, a pregnant woman in a cemetery, the sight of a small boy toying with a machine gun: any of these things may signal sudden disaster.

"War torn" is the preferred cliché for events occurring near Mr. Manchevski's native Macedonia, but this film takes a more intuitive view of violence than that. "War is a virus," suggests a doctor in the film, providing a suitably unruly model for the uncontrollable peril Mr. Manchevski explores. The rain of the title is the hard rain Bob Dylan described. And the Macedonian hilltop setting where much of the film unfolds is divided by such stubborn bitterness that different parts of the landscape experience different weather.

It's a red-letter occasion when two first-time directors with films as hugely effective as *Before the Rain* and Lee Tamahori's *Once Were Warriors* make their New York debuts on the same day. Of the two, Mr. Tamahori has the brute force, while Mr. Manchevski has the poetry. Working in a sophisticated, elliptical style, he joins filmmakers as disparate as Krzysztof Kieslowski (*Red*) and Atom Egoyan (*Exotica*) in finding his story's deepest meaning in hauntingly oblique connections. Ideas that defy reason, like the immutability of hatred and violence, may be best approached this way.

Before the Rain, opening today at Lincoln Plaza, begins with and returns to a remote Macedonian monastery, which might seem a safe haven from random bloodshed. It starts off peacefully, with the sight of Kiril (Gregoire Colin), a beatific-looking young priest, working in a vegetable garden. When he returns to his bedroom, he finds a surprise: Zamira (Labina Mitevska), an Albanian girl with oddly close-cropped hair, is hiding there. There would be a language barrier between these two anyway, and there is the added obstacle of Kiril's vow of silence.

As the monks meet for prayers, death makes its entrance: armed Macedonian villagers have arrived, demanding to search the monastery in their hunt for Zamira, who they say is a killer. So edgy that they wind up machine-gunning a cat, these intruders do not see in Kiril the purity that is apparent to the audience. They soon rob him of any refuge he may have known as a young monk, leaving him absolutely adrift when the episode is over. Mr. Manchevski needs no

more terrible image of an uncertain, treacherous world than the sight of Kiril lost at the end of this episode.

This opening section of the film is called "Words." The next story that is told, "Faces," is seemingly separate and may or may not occur next in time. Set in London, it features Katrin Cartlidge (who was so memorable in *Naked*, and is fine again here) as Anne, who works in a photo agency. When first seen, Anne is idly looking at two bare chests, one Madonna's, the other that of a hollow-eyed, starving man. Before the Rain uses such juxtapositions with chilling authority, to powerfully ironic effect.

Anne has been involved with Aleksandar (Rade Serbedzija), a rakish Pulitzer Prize-winning Macedonian photographer with a weary view of war. "Peace is an exception, not a rule," Alex maintains. Meanwhile, Anne's mother accuses her daughter, who is pregnant, of a different sort of nonchalance. "No problem is so formidable that you can't just walk away from it," her mother says icily. In fact, *Before the Rain* proves an overwhelming argument for the opposite point of view.

Breaking off with Anne during the London sequence, Alex returns to his family for an episode called "Pictures." (Mr. Serbedzija, a formidably magnetic presence, seems much more at ease during the film's non-English-speaking segments.) Not having visited the place in sixteen years, he finds his home half-destroyed and armed friends and relatives, who are Macedonian Christians, patrolling the tiny village. Nearby, at a neighboring settlement, Albanian Moslems are doing likewise.

Alex's former sweetheart, who could be Anne in a different life, lives in the Moslem village and barely dares speak to him. That is not Alex's only reason for sensing how absurd and dangerous these divisions have become. Casually, he takes a weapon away from a half-naked boy and finds that the child's uncle looks angry. It's not clear whether the uncle thinks the boy was endangered or is simply irritated to see him lose his gun.

Mr. Manchevski's taste for ambiguity sometimes leads *Before the Rain* into blatant paradoxes, so that it does not unravel with quite the satisfying completeness that *Pulp Fiction* did; after this film circles back to its denouement, a minor narrative thread involving photographs of Kiril and Zamira is left deliberately unexplained. Neither the presence of such loose ends nor the film's slight straining of its rain metaphor diminishes the final impact of an overwhelming vision.

Transfixed in horror, *Before the Rain* watches the promise of violence seep into every last aspect of its narrative. Mr. Manchevski tells his story elegantly and leaves his audience with a warning too strong to be ignored.

—J.M., February 24, 1995

《山雨欲來》

：剪不斷理還亂

● 評心而論 ●

馬其頓共和國與波斯尼亞、塞爾維亞曾是南斯拉夫

的一部分，該地的種族、宗教及政治的衝突時有發生，惟「和平始終是個偶然的例外」。來自馬其頓的新晉導演米普·馬徹夫斯基憑《山雨欲來》一鳴驚人，除卻電影技巧掌握嫺熟和出色之外，他對種族仇恨及人類劣根性的洞察力亦異常深刻。不過馬徹夫斯基既不能粹由政治角度出發，亦非營造史詩式的巴爾幹半島戰役始末，卻以反思戰爭的人文立場，及悲觀蒼生的預言家姿態，藉三個在倫敦與馬其頓作背景的生活故事，道出無論是生於戰區還是仿似遠離戰爭的大都會裏，人與人的關係、愛或是恨的情緒，暴力都成為了最直接的溝通方法。

片中的第一個故事「言語」，就其命名已然是對溝通的諷刺，馬其頓的年輕修士與阿爾巴尼亞少女言語不通，倒心存愛意，雙雙私奔；反之少女的哥哥為了阻止妹妹跟修士出走，方法不是喝止或追趕，而是毫無餘地的亂槍掃射。第二個故事「面孔」，發生在倫敦一間餐廳，淋漓盡致的把一張剛被槍殺的面孔，血斑斑地展現視人前。第三個故事「圖片」中的戰地記者，本來是還鄉省親，卻萬料不到為着種族的恩怨，連命也賠上了，結果自己也成了新聞圖片的主角。

馬徹夫斯基擅於把形象、人物行徑和情緒構成極大的震撼力，再加上馬其頓山區的天氣和自然景致，既締造廣袤和宏大視野的場面調度，又在在醞釀出仇殺來臨前危在旦夕的氣氛。但他的心思不止於此，片中的三個故事看似互不相連，可是內裏的人物又有種奇斯洛夫斯基式的命運牽繫。基本上本片是一個圓形結構，片末的情節延續了片首開始的故事，但箇中的微妙處就如影片不斷貫串的警世語一樣：圓圈不圓。當中不同的故事片段，有 *Fash Forward* 的處理，而三個故事的某些片斷仿似是在同一時間發生，又甚或是不同故事內的情節與蛛絲馬迹，其實都可以一脈相連。這種重新構置時空的敘事結構，既衍生成了一份斷裂感，與片中由愛情、殺戮、鄉愁而來的茫然不知所歸，產生了同呼吸的效應，又可以說是對看慣傳統直線敘事的觀眾，一項刺激兼具挑戰性的觀影經驗。

◆ 即之

A destra: Katrin Cartlidge e Rade Serbedzija in "Before the Rain" del macedone Milcho Manchevski, in concorso

A destra: Katrin Cartlidge e Rade Serbedzija in "Before the Rain" del macedone Milcho Manchevski, in concorso

"Before the Rain" primo film (in concorso) del macedone Manchevski

Tre racconti, un solo grande odio

dal nostro inviato

Katrin Cartledge in un altro momento del film di Manichewski. Sotto, "El Jardín del Edén" di María Novaro, tra gli Eventi

diamo scritta su un muro di Londra e che viene ripetuta da un vecchio pope, «non aspetta, perché il cerchio non è rotondo», perché non cambia e non migliora le cose, e la follia dell'odio etnico non ha un inizio e una fine, ma torna circolarmente a ripetersi. Così, nel primo racconto, vediamo come un giovane monaco

Così, nel primo racconto, vediamo come un giovane monaco

che ha fatto voto di silenzio ven-
ga cacciato dal convento per aver
dato rifugio a una ragazza alba-
nese spaurita e ferita come una
bestiola che un gruppo di uomini
armati sta cercando per vendica-
re la morte di un loro frastello.
L'esito della fuga è tragico.

E sono le immagini di queste
due vittime giovanissime che ve-

E sono le immagini di queste due vittime giovanissime che ve-

Incontro con Katrin Cartlidge, interprete del film di Manchevski
***“La Macedonia e la Bosnia
 non sono così lontane da noi.”***

del nostro inviato

ALDO DI VENEZIA - C'è un introito e nasce la televisione. (Brookside, lo sceneggiato di Channel 4) nella carriera di Carrington. L'attrice inglese che nel cinema si è affermata con *Raid di Mike Leigh* e che in televisione ha fatto il suo debutto con *Before the Rain* di Anne, la protagonista del secondo episodio, «Io e Milcho Mavrodiev», è la stessa. Ma ha mandato una parte di film che aveva già girato, lo gli ha mandato *Naked*. Gli siamo concitati solo sul set, in Macedonia. Gli siamo concitati solo la Romania. Lei ha lasciato una sensazione di delusione. La Macedonia è un'altra cosa, una cultura mediorientale e slava che si avverte nel caso, nei cibi, nei modi di vivere. L'immagine è bella, piena di animali, sembra l'Inghilterra del Nord. Non c'è la guerra, eppure c'è la consapevolezza che intorno, a poca distanza, la gente si uccide e questo crea una atmosfera feroce, di attesa, di mi-

Anche lavorare a Londra in un'azienda fotografica. È un personaggio molto ambizioso. Ogni giorno vive a contatto con le immagini che arrivano da ogni realtà, da Madonna a un bambino torturato, dalla regina d'Inghilterra a un gruppo di cadaveri sotto la neve. Ed emblematica è la sua vita: una casa a Londra, una casa a New York, una sicurezza, ed è attratta da un giovane fotografo spettrale che, pur di far uscire una foto, è disposto a far uccidere uno dei soggetti davanti all'obiettivo. È naturale che in una situazione così una donna, una persona, non possa non innamorarsi. E così, il film *Before the Rain* non ha imparato molto da attrice. Ma come essere umano, vedendo il film, ho sentito che io, tutti noi, non possiamo ignorare le realtà più tragiche. Non è vero che la Macedonia è la Bosnia sono lontane da noi. Dovremmo essere così lontane da noi. Dovremmo essere tutti irrisponsabili. Ma non lo siamo. E noi tutti irrisponsabili.

View p.

LLIDO DI VENEZIA — Ricordatevi questo nome, Milcho Manchevski, perché sarà famoso, se non già con questo suo primo, notevolissimo film di debutto, *Before the Rain* (prima della pioggia) con quelli che, si spera, gli faranno fare presto.

[illegible]

precisi di una frontiera. Manchewski, che è macedone di origine, anche se cresciuto in climatograficamente tra New York e Londra (e si vede, in certe soluzioni sin troppo brillanti e spettacolari di certi momenti del suo film) è anche l'unico della cinematografia, che ha un'interessante eabile struttura circolare. Per dirla diversamente, il film, che è organizzato in tre episodi — tre «racconti», il definire autore — si chiude là dove era cominciato, lasciando contaminati e personaggi dell'ultimo episodio compaiono nel primo e nel secondo.

Il tempo, sembra direi Manchewski con una battuta che ve-

...diano tra le mani di Anne (l'attaccante è la bella Karin Cortège) e di Noked, a Londra, nella agenzia fotografica per cui lavora. Immersolate alle immagini di orrore e di guerra che arrivano da ogni angolo del mondo, e confuse da quello stesso calderone spettacolare con quelle di Madonna.

Anne è divisa tra il marito e A. (che è un fotografo di guerra). Il marito è un fotografo di guerra (l'attore serbo Rade Serbedžija) che vorrebbe abbandonare il suo mestiere, perché si sente compiaciuto del suo lavoro. Ma Anne lo fa scattare a fianco in un ristorante, dopo una rissa tra slavi e tedeschi per lei.

Il terzo episodio (e il più convincente, anche se il «racconto» londinese rivela tutto il mestiere di Maqchewski) segue Aleksander nel suo ritorno a casa, nel suo villaggio in Macedonia, dove scopre tutti gli odii superstitiosi e le incomprensioni che dividono la sua gente, fino a lasciarsi uccidere quasi per sfida mentre cerca di proteggere proprio la razza in fuga del primo episodio.

Non esce un filo di speranza, ma il quadro che Manchevski dipinge è aggressivo e incombente. E questo, secondo il regista, è il suo modo di dire che espressioni diventino più complesse. Ma la razionalità lo ha aiutato. Aleksander può contare di fronte agli odi irrazionali dei nazisti dalla razza e alla religione. Insomma, il film di Manchevski lascia sgombrati almeno quanto un epico documento, che nemmeno qualche indagine nelle musei e nella fotografia riescono a rendere meno forte.

(Irene Bignardi)

orte.

Before the Rain ★ ★ ★

NO MPAA RATING, 114 m., 1995

Rade Serbedzija (Aleksandar), Katrin Cartlidge (Anne), Gregoire Colin (Kiril), Labina Mitevska (Zamira). Directed by Milcho Manchevski and produced by Judy Coughlin, Cedimir Kolar, Sam Taylor, and Cat Villiers. Screenplay by Manchevski.

If you are the average consumer of news in North America, you have been hearing about the Bosnians, the Serbians, and the Croats for years now, and you are not sure quite where they all are, or why they are fighting, or which are the people and which are the places. They are basically all a lot of people with mustaches who hate each other, and the UN can't do anything about it.

It's not entirely your fault. The news reports concentrate on today's violent developments; we get stories we can't understand unless we already know so much that we don't need them to begin with. Yet if I were to tell you that *Before the Rain* provides a context for those stories, you would still probably be indifferent, because it's simply not your war.

There is another reason to see *Before the Rain*. This is one of 1995's best films, a brilliant directorial debut for a young man named Milcho Manchevski, born in Macedonia, educated at Southern Illinois University, now a New Yorker who made award-winning MTV videos before returning home to make this extraordinary film. Work like this is what keeps me going, month after month and film after film: After the junk, this is a reminder of the nobility that film can attain.

The movie is made in three parts, two in Macedonia, one in London. The story circles back on itself, something like *Pulp Fiction*, and there is a paradox, a character who seems to be dead at a time he is still alive. Manchevski was not influenced by Tarantino; they were making their films simultaneously, and in *Before the Rain* the circular structure has a deeper purpose: It shows that the cycle of hate and bloodshed will go on year after year, generation after generation, unless somehow men find the will to break with it.

The London sequence is the most chilling for North American armchair news viewers who think Bosnia is not their concern. I cannot describe it without giving away its shattering surprise. It involves a photographer named Aleksandar (Rade Serbedzija), born in Macedonia but now a citizen of the world,

who leaves the war in Bosnia in disgust and returns to London, where a married British woman, Anne (Katrin Cartlidge), has long been his lover. We think this segment will deal with their story, and so it does, but in an unexpected way which shows that no war is really very far away, and no man is an island.

The first and third parts of the film take place in Macedonia, which, like Bosnia and Serbia, was part of Yugoslavia. The fighting has not reached there, but there is great tension between Muslims and Orthodox Christians, and the atmosphere, Manchevski feels, is heavy with anticipation and foreboding, as before a heavy rain. In the first part, an Albanian Muslim girl is suspected of having killed a Christian, and takes refuge in the cell of a beardless youth who, as a monk, has taken a vow of silence. In the third segment, Aleksandar returns to his homeland to see the Muslim woman he once loved, and almost has his throat slit by her grandson.

Manchevski tells his story in a clear, ironic, elliptical style: This is like an art film about war, in which passions replace ideas. The character of Aleksandar is the most compelling one in the film; played by Serbedzija, the best-known movie star in Yugoslavia, he has a worldly, weary attractiveness, something like Bruno Ganz in *Wings of Desire*. The first and second parts of the film, while working on their own, also function as a setup for the extraordinary payoff, in which he goes home to find that home as he recalls it no longer exists, that childhood playmates are now bitter enemies, rehearsing the details of crimes so old they are merely hearsay.

Aleksandar's return is fueled by guilt. "I killed—my camera killed—a man," he explains. While shooting in a war zone, "I complained I wasn't getting anything exciting, so a guard pulled his gun and shot his prisoner for me." He finally decides to remove himself from this circle of hatred, and Manchevski has said in interviews that the seeming "time paradoxes" in his film—the moments when things happen that shouldn't be able to happen—are his way of showing that we are perhaps not trapped by time, that sometimes there is an opening, an escape.

The construction of Manchevski's story is intended, then, to demonstrate the futility of its ancient hatreds. There are two or three moments in the film—I will not reveal them—where hatred of others is greater than love of one's own. Imagine a culture where a man would rather kill his daughter than allow her to love a man from another

culture, and you will have an idea of the depth of bitterness in this film, the insane lengths to which men can be driven by belief and prejudice.

'Rain' is putting Macedonia back on the map

By Roger Ebert
Special to The Bee

A kid in Macedonia wants to be a movie director, but there are no openings in the official film school in Belgrade. One day a professor from Southern Illinois University comes to lecture in his hometown, and the kid gives the professor a pitch about how he wants to go to film school, and the professor says, "Fine, send me some of your work," and the kid sends him a tape of some of his short films off to Carbondale, and they give him a scholarship.

So Milcho Manchevski arrives in Illinois, thinking he speaks English. "I had learned it in school, but they don't teach

"It was Macedonia, which was part of Yugoslavia."

There's a disagreement, isn't there, about the use of the word "Macedonia"?

"Yes. The Greeks think they own the copyright. But it's been called Macedonia for a long time."

"Well, the geographic region has been called Macedonia since Philip, in 5 B.C. He came right."

He grinned. Manchevski is a youthful, 30ish man with an easy smile and easy English, but now includes all the necessary nouns. After graduating from Southern Illinois, he tried to get several features off the ground, but found himself

"Before the Rain," which opens Friday in Sacramento, is quite a film. The winner of the Golden Lion at the 1994 Venice Film Festival has been compared to Quentin Tarantino's *Pulp Fiction*, *Krasya* of Kislowski's "Red," and like Egeyan's *Exotica*, and like those influential films it has a plot that winds back upon itself, so that, in the words of T.S. Eliot, "In my beginning is my end."

It's not often that a single film, a first feature, makes that a major director has arrived, but on the basis of "Before the Rain," Manchevski must be taken seriously.

His film's style is not directly influenced by Tarantino and the others; the screenplay was written in 1991. It's as if they

Milcho Manchevski is nominated for an Academy Award for his first film.

IL CASO. Ieri anteprima dell'«Unità», oggi nelle sale: «Prima della pioggia» di Manchevski

Da Londra ai Balcani pensando a Peckinpah

Prima anteprima
L'anteprima di «Prima della pioggia» di Milcho Manchevski, regia di Milcho Manchevski. Distribuzione: MCA Home Video. Durata: 105 minuti. Formato: VHS e Laserdisc. Prezzo: 19.900 lire (VHS) e 29.900 lire (Laserdisc).

Londra, 28 ottobre. L'anteprima di «Prima della pioggia» di Milcho Manchevski, regia di Milcho Manchevski, distribuita da MCA Home Video, è stata una delle più interessanti del festival di Venezia. Il film, che ha vinto il premio del pubblico al festival di Venezia, è una storia di amore e guerra in Macedonia, un paese che non esiste sulla carta geografica.

Sangue in Macedonia

Il film ha fatto un documentario, ma un film. Ho girato in Macedonia, ma prima erano i film di Dario Fo e di altri registi che mi avevano ispirato. Il film è un film politico. È un film di guerra, ma non è un film di guerra. È un film di amore e di guerra.

Il film è un film di guerra, ma non è un film di guerra. È un film di amore e di guerra. Il film è un film di guerra, ma non è un film di guerra. È un film di amore e di guerra.

br Regnen». Gialloviolenza fra Venedig 94, er en pittoresk vigtig film om et undaktet emne, men den er også en satirisk ambivalent film

LM

IF REGNEN, Milcho Manchevski. Distribuzione: MCA Home Video.

lar strukt: «Tiden er en cirkel» holder et stykke grønt. Den første del holder «Ded» og fortæller om de begyndelser, der fører til, at den unge musik nu opgiver sit bachelordiplom, og en ung altså plig med hende.

Anden del - «Sangene» - foregår i London. Filmdokumentaristen Anne er ved at

Den tredje del holder «Billedet», ligesom i den første del, som har brugt i mange år, og der er en anden Alexander og en anden Kiril. De to hovedfigurer holder nu i London og lever et liv i London. De to hovedfigurer holder nu i London og lever et liv i London.

THE CURRENT CINEMA

BALKAN HOMECOMING

"Before the Rain" and "The Quick and the Dead."

BY ANTHONY LANE

IT isn't often that you can go up to friends and say, "Hey, guess what, I just saw this cool Macedonian movie!" Here's your chance. "Before the Rain," which is written and directed by Milcho Manchevski, has picked up an Academy Award nomination for Best Foreign Picture; there are plenty of slicker works gunning for Oscars, but none more impassioned or wiser to the perils of passion. It also happens to be instructive, although, since it deals with the niceties of Balkan politics, you should be warned that "instructive" means "likely to leave you twice as confused as you were when you entered the theatre." The plot is divided into three parts, which makes it notably more coherent than Macedonia itself—the only patch of the former Yugoslavia, incidentally, where American ground troops are serving with the United Nations peacekeeping force. If they have any idea what's going on, good for them.

toise and cry "Go, Ninja Turtle!" In Kiril's monastery, the monks' chanting rises like smoke in the dome, as it has always done, but the frescoes around them are lurid with plague and torment, and the camera soon catches a pair of boots on the threshold of the church, announcing the arrival of armed thugs. Although it's easy

Rade Serbedzija and Katrin Cartlidge in Milcho Manchevski's "Before the Rain."

When the action begins, it doesn't feel like action at all. We find Kiril (Gregoire Colin), a young Orthodox monk, happily tending his tomatoes in the middle of nowhere. The landscape around him could be the background of a Giotto—cool blue heavens, mammoth gray rocks that seem to fold and pile on top of one another instead of jutting out. Manchevski lingers over all this beauty just long enough to make us dream of timelessness, of a country adrift from history, and then snaps his fingers and cuts the idyll dead. Time starts up: a bunch of small boys torture a tor-

to let this kind of crosscutting turn mannered and sarcastic, Manchevski's style has the force of a warning. His movie is so lustrous that it could easily have turned into a hymn to the motherland, or a simple plea for togetherness; but he avoids the temptation. It is romantic prejudice, after all, or that callous outgrowth of it known as nationalism, which has got his country into such trouble.

Kiril has taken a vow of silence, but he snorts with shock when he returns to his cell, lies down on the bed, and finds a girl in the way. She is Zamira (Labina

"Hoarding is just as human as sharing."

Mitevska), a member of the Albanian minority, and the thugs are looking for her. She killed one of their relatives—with a *pitchfork*, it turns out. One shudders to think what he was trying to do to her. From this one infectious act—which, like the offstage wellspring of a Greek tragedy, we never see—the entire story roots and spreads. When the monks discover Kiril and Zamira together, the two are sent out into the world to make their own way. But they don't get far; Zamira falls into the bosom of her family, and the welcome there is even more viperous than it is elsewhere.

This first section closes with the sound of a storm, which melts into the hiss of a shower, under which a young woman is raining tears—the start of Part Two. This is typical of Manchevski: he doesn't just make connections but floods you from one narrative to the next, spooling together lines and images that have only the faintest kinship. We are now in London, dropped without warning into the life and loves of Anne (Katrín Cartledge), who appears at first to have nothing to do with Kiril and Zamira. Slowly, the details sharpen: Anne has fallen for Kiril's uncle, a bear-shaped photographer named Aleksandar (Rade Serbedzija), and he asks her to accompany him to glorious Macedonia—not so much a vacation, more a way of

life. Somehow, she manages to spurn this delightful offer, choosing instead to go out to dinner with her estranged and wimpish husband. They settle down to a cozy argument, but gradually realize that their fracas is just a warmup act. The main attraction is a bearded customer who shouts at a waiter, leaves the room, and then returns to drive home his point with a pistol. The editing here is a great lesson in the art of mood-cooking: Manchevski increases the pace of his cutaway shots until the surrounding anxiety starts to shimmer, and you find yourself narrowing your eyes and preparing for the flash point. Odd, really, because you don't actually believe it for a second. After all, where is this place? Can I book ahead? Most London restaurants swoon with excitement if you break your tooth on a bread stick.

This middle section of "Before the Rain" is by far the weakest; the dialogue stiffens up, and for a while you can smell the self-importance rising from the movie. And I think we've had enough of photographer heroes, with their automatic guilt trip about detachment versus responsibility. Manchevski doesn't need to lay his moral worries before us for our inspection; most of his film is so skilled that we can glimpse them out of the corner of our eye. Fortunately, Serbedzija is far too strong and confident an actor to

let a few lumpy lines get in his way; he turns Aleksandar into something richer than a case study in professional tension. The man's cares seem bound up with his lusts; as he drives himself toward danger, he starts to look like a one-man state—snared in history, shaggy with appetite, mauling Anne in the back of a London taxi. The sheer bulk of him takes over the movie; it comes as no surprise when, at the start of the final section, he flies back to Macedonia, bringing the plot home.

The last forty minutes or so of this movie are as tight and luminous as anything you'll see onscreen this year. Details double back on themselves, tying knots that you can't quite unpick: When a sour, Chekhovian veterinarian delivers a lamb and tries to wash off the blood and afterbirth, muttering, "Will these hands ne'er be clean?" you can't help recalling a casual exchange from the second part of the movie: Anne is discussing the trials of the heart with her mother, who says, "Thus conscience doth make cowards of us all." The film is crammed with people not understanding one another, or not wanting to, and this flicker of a shared culture, scraps of Shakespeare tossed up on either side of a continent, gives you a sudden, ridiculous stab of civilized hope. Other conjunctions are harder to spot; for instance, the climax of "Before the Rain" seems to take place *aboard* of the opening scenes, but I'm still not sure. Manchevski isn't fooling around with chronology merely for effect; he's not trying to be difficult, although he is suggesting that the experience of people such as Zamira and Aleksandar is itself so emotionally difficult that they can barely make sense of it. A brother shoots a sister in the back; a local half-wit, leaning against a mule, is handed a gun and told to join a manhunt; a village divides down the middle, Orthodox Macedonian against Albanian Muslim. That sounds too heavy for an evening at the pictures, I know, but Manchevski takes the situation and distills its dramatic spirit until he arrives at a pure, almost lightweight image: Aleksandar, with a plastic bag of presents from the West, crossing enemy lines to see a former sweetheart. He is stopped by gunmen on the path to her house; around him, little boys grin at the promise of public violence; eventually, he is allowed past. While her father accepts the gift of a Zippo, her son, less courteously, offers to slit the visitor's throat.

Something extraordinary keeps happening in these encounters. The air thickens from tranquil to threatening. A pleasant afternoon turns muggy with foreboding, then slackens off again. It's an instinctive, climatic kind of moviemaking that I haven't seen since "Padre Padrone" and the other early Taviani pictures. When Aleksandar steps off a bus and strolls toward his village, the pastoral peace lasts for a full minute, until a cocky teen-ager jabs a rifle at him. Aleksandar relieves him of the weapon, slaps him for good measure, then goes strolling on; the whole sequence unfolds so swiftly, with so little fuss, that the camera seems to be feeding off the hero's lived-in, unshowy cool. You watch it and think that the director must be the same age as Aleksandar; the movie has that witty, middle-aged preference for manageable hopes over grand illusions, and a scorn for sentimental overload. Faced with a death scene, Manchevski behaves more like a doctor than like a director, using his camera to note the fly pattering over the victim's chest, the touch of blood on the fringe of the bedspread, and the kid agog in the doorway. (All this makes it surprising to learn that he is in fact thirty-five, and that he won an MTV award in 1992 for his music video of a rap song by Arrested Development.) With its flashes of rapture and its groundswell of good sense, "Before the Rain" is a movie that doesn't even dream of solving, or dissolving, the nightmares in the former Yugoslavia—it just shows a few people trying to behave decently and getting nothing for their pains except more pain. Of the four main characters, only two survive. Of the minor figures, many are willing to fight and die in order to belong, yet they hang around in such a brittle, dazed way that you wonder if they belong anywhere. There's no place like home.

THE QUICK AND THE DEAD stars Sharon Stone as a mysterious gunslinger who rides into the town of Redemption and squares off against a local bully named Herod. All of which should make it clear that here is a deeply un-serious picture, whose most pressing concern is to show us what Sharon Stone looks like in leather pants. She looks just fine, but the attempt to clothe her in Clint Eastwood restraint is a lousy fit. Given that Stone also co-produced the picture, it's amazing to see how often she dawdles

SHOWBIZ

EXECUTIVE EDITOR: Bob Thompson 947-2279

MORE MOVIES

Bruce Kirkland: P. 71

★★★

Errol Nazareth interviews

Chuck D: P. 70

★★★

Claire Bickley on Bart

The Brat Simpson: P. 74

LESSON IN HUMANITY ...
Oscar-nominated film puts a human face on the war in the former Yugoslavia.

The hard Rain

Armed with a richly deserved Oscar nomination, *Before The Rain* emerges today as a passionate, poetic, visionary tale about nationalism and war.

With most of the film in the Slavic Macedonian language (subtitled in English), with some Albanian spoken and one section acted in English, *Before The Rain* is one of the five films named in the best foreign language category in the Academy Awards.

This powerful, heart-breaking story is a trilogy, with the first and third acts set in a tiny village in Macedonia and the middle one set in London, England. Through the characters, each section is interconnected to the other two, but not in an absolute sense.

Don't demand rigorous logic from the narrative, because this is no documen-

tary about the collapse of Yugoslavia into a quagmire of ethnic hostilities. Nor is it a political diatribe (thank you!).

It has nothing whatsoever to do with the on-going conflict over the recognition of the former Yugoslav Republic of Macedonia as a country.

Instead, writer-director Milcho Manchevski constructs his film as a lyrical fiction.

He explores the minds of the people who take sides in the midst of conflict, sometimes for highly personal reasons, sometimes out of blind loyalty to their sect, their tribe, their religion.

In the first act, a young Macedonian monk (French actor Gregoire Colin, familiar from *Olivier, Olivier*) endangers his monastery when he harbors

Bruce KIRKLAND
Movies

an Albanian woman accused by an enraged mob of murdering one of the monk's relatives. The sequence will end in tragedy.

In Act II, a Pulitzer Prize-winning Macedonian photographer (played by charismatic Serb actor Rade Serbedzija) has just returned from shooting war footage in Bosnia. He is disturbed, enraged and ready to return to his roots—in the same village as Act I.

But he must leave his English lover (Katrin Cartlidge of *Noel*), who is his photo editor, and already married.

When he flees, she confronts her husband, asking for a divorce. But a conflict in the restaurant where they meet—apparently involving former Yugoslavian nationals—escalates into another tragedy.

The final act shows what happens to the photographer when he returns home and becomes embroiled in the

same conflict that we saw in Act I (don't take time literally).

Again, tragedy hangs in the air, like the black clouds rushing across the horizon just *Before The Rain*.

Manchevski, a surprisingly masterful first-time filmmaker, and his cinematographer Nicolas Gaster create a series of stunning images for the screen, moving paintings of such sheer beauty that the ugly behavior of the humans is made even more poignant.

This film, made by sophisticated filmmakers for mature audiences, is a profound musing on humanity.

SUN RATING (out of 5)

BEFORE THE RAIN

Directed by Milcho Manchevski

Political exile – the sense of belonging and not belonging – has inspired great film-makers from Andrei Tarkovsky to Milos Forman. Now Milcho Manchevski has joined the out crowd

Distant voices

Andrew Pulver

AS EXILE immigrant-community film makers like Ang Lee (*Eat Drink Man Woman*), The Wedding Banquet and Wayne Wang (*The Joy Luck Club*) clean up with their vision of good time ethnic melting pots, spare a thought for Milcho Manchevski. Born in Macedonia and currently residing in New York, his film *Before The Rain* (reviewed on page 7) attempts to disentangle the bewildering ethnic threads of his homeland. Although the gaze of Manchevski's film is averted from the war zones, it offers an invaluable insight into the complexities of the region.

Beffiting its Balkan origins, *Before The Rain* is a weird hybrid: divided into three parts, it bookends a lurid London-set episode with two finely shot perspectives on the same tale of teenage inter-sectarian love (Macedonian Christian and Albanian Muslim).

"I see myself as culturally schizophrenic," explains Manchevski. "But it was my experience of homecoming, after studying and working in America, that gave the movie its form. There was a great expectation, on all sides, that something positive was about to happen."

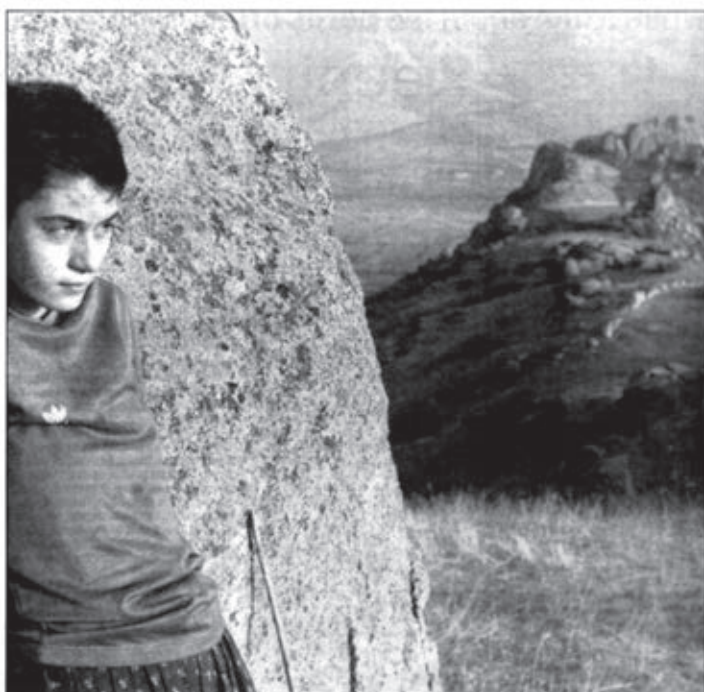
With veteran Rade Serbedzija playing the film's dominant figure (a returning émigré photographer), the

Serb-born, ex-Croatian resident actor's own experience reinforces the mood of dislocation.

Similarly, Emir Kusturica's *The Underground* (currently being re-cut despite being awarded the Palme d'Or at the recent Cannes Film Festival) is an attempt to encapsulate an intolerable historical situation. Hailing from Sarajevo, Kusturica has, like Manchevski, gone abroad in search of stability.

Significantly, the double Palme d'Or-winning Kusturica's work has changed markedly since the onset of the Bosnian war. The confident, accordion-fuelled bravura of *When Father Was Away On Business* (dealing with the traumas of labour camp internment) and *Time Of The Gypsies* (an exuberant, fantastical evocation of Gypsy life) was followed by *Arizona Dream*, an unhappy-in-exile attempt to offer an outsider's perspective on America.

As the uncertainty that is Arizona Dream demonstrates, even the finest cinematic craftsman can be wrong-footed by displacement. Possibly the most clear-cut example of this is Argentinean director Fernando Solanas, a refugee from military dictatorship, who found his way to Paris in the mid-seventies. The co-author of the influential *Towards A Third Cinema* – which, ironically, lambasted the financial dependence of South American film industries – struggled to combat his new surroundings and

took almost a decade to raise funding for a film. Unlike Latin America's earlier star émigré Raul (Three Crowns Of The Sailor) Ruiz, Solanas's outspoken Peronism attracted little of the sympathy that enabled Chilean Pinochet fugitive Ruiz to be so prolific.

Still, *Tangos: The Exile Of Gardel* – Solanas's spirit-of-the-nation piece about a group of Argentinian exiles' tribute to legendary tango star Carlos Gardel – began a trilogy (completed, after returning home, by *Sur and The Voyage*) which evokes, with many a baroque flourish, the knotted emotions of a yearning émigré.

Sur concentrates on the shock of return and the changes affected in an exile's absence; *The Voyage* is a surreal symbolic quest across the national landscape. Solanas's subse-

quent knee-capping at the hands of an unknown gunman in 1981 (after enraging President Carlos Menem with a series of hostile newspaper articles) has, however, given Solanas a status he can hardly have anticipated.

The post-Cultural Revolution generation of film makers in China have also grappled with the problems of dislocation. While not literally in exile, Zhang Yimou, Chen Kaige and Tian Zhuangzhuang, to name but three, have all experienced a kind of "internal exile" whereby they make their films in China but with funding from abroad, and post-production often completed in countries like Taiwan. Once completed, the problems start, many films made have found themselves banned at home because the Chinese authorities don't like the end result although they initially sanctioned the project. Despite – perhaps because of – the oppressive regime, there has been a tremendous creative flowering in China, now widely regarded as home to the world's most inspired cinema. The lives of acclaimed exiles can become equally as significant as their work. Andrei Tarkovsky, the most prominent of recent wanderers, turned his oblique meditations of disillusion and homesickness into the Italian-produced *Nostalgia*, arguably the finest cinematic work

about exile. His career as a chronicler of Russian history (Andrei Rublev, *Mirror*) and the evoker of complex symbolic dream worlds (*Solaris*, *Stalker*) are drawn together in a languid, mystical work that homes in on the central preoccupation that distinguishes émigré cinema – a conflicting sense of rootlessness and attachment.

"You seem to want freedom," sneers Domiziana Giordano's Italian translator to Greg Jankowsky's Muscovite academic, "but when you get it, you don't know what to do with it." It falls to a clear-sighted eccentric to offer the dramatic gestures and denunciations that the lifeless, introverted Jankowsky cannot – "What kind of a world is this, that a madman has to tell you to be ashamed of yourselves?"

Despite his early death, Tarkovsky's defection (in 1964) meant that he was at least able to make two films free of the harassments that fettered other greats (Eisenstein, Pudovkin, Vertov) who remained in the USSR.

Milos Forman, on the other hand, is one of the few enforced émigrés in recent years who – for a time at least – enjoyed success in Hollywood, the cruelest fish tank of all. Forman's contribution to the Czech New Wave generation of excellence included *A Blonde In Love* and *The Fireman's Ball*; after the Prague Spring, the un-

"THIS IS ONE OF THE YEAR'S BEST"

— ROLLING STONE, 1995

"AN EXTRAORDINARY FILM... a sweeping and powerful picture"

DAILY MAIL

Before The Rain

A FILM BY MILCHO MANCHEVSKI

STARRING KATRIN CARTLIDGE
RADE SERBEDZIJIA
GREGOIRE COLIN

STARTS **CURZON WEST END**
FRIDAY TEL. 0171 369 1722

The Screen on the Hill

0171-415 3364

GATE CINEMA

UK box-office chart

Film	Weeks	Screens	Box office Aug 4-6	Total box office
1 (1) Casper	2	404	£1,253,042	£4,751,167
2 (2) Batman Forever	4	391	£890,079	£15,377,834
3 (3) Judge Dredd	3	258	£827,022	£4,839,220
4 (-) Free Willy 2	(-)	257	£330,410	£330,410
5 (-) The Englishman Who Went Up A Hill...	(-)	133	£248,277	£248,277
6 (4) Mighty Morphin Power Rangers	3	312	£247,584	£2,401,321
7 (5) First Knight	5	164	£151,597	£3,696,005
8 (6) Bad Boys	8	95	£97,279	£4,643,230
9 (8) The Fox And The Hound	6	204	£38,955	£218,138
10 (7) Congo	6	51	£26,808	£3,030,814

© Screen International

Crítica de cine

«Before the rain»: la muerte también llama siempre dos veces en los Balcanes

Producción: AIM Production, Noe Pr., Vardar Film. Dirección y guión: Milcho Manchevski. Fotografía: Manuel Terán. Color. Música: Anastasia. Principales intérpretes: Gregoire Colin, Lubina Mitevska, Katrin Cartlidge. Duración: una hora y cincuenta y cinco minutos. Sala de estreno: Renoir (V.O.).

La primera película de Manchevski ganó el León de Oro de Venecia, pero después de haber dejado una sala silenciosa, con el grito atascado en la garganta y los ojos llenos de su historia balcánica y volcánica en la que, además de los «buenos», muere también la esperanza, porque la paz es una excepción.

Macedonia es un lugar que toca, por un lado, Albania, y por el otro, la lágrima del ojo del huracán. Allí, aunque lo que se nos sirva ahora es una película, lo que de verdad se cuecen son odios, amarguras y tirantezas. «Before the rain» tiene la peculiaridad de ser película macedonia y de ser la primera que hace Milcho Manchevski, un jovencísimo director que ha sabido meter en algo menos de dos horas la verdadera naturaleza de la almendra amarga que desde hace años muelen en la trituradora de los Balcanes. Una historia tan redonda, que no acaba; un guión tan bien dibujado, que no se ven sus líneas; unas imágenes tan elaboradas, que están llenas de verdad; una película tan dura, que ablanda las carnes por dentro y que transforma la soledad de una ideología en el líquido sin forma de una idea.

«Before the rain» está dividida en tres episodios ensamblados de tal manera que cada uno de ellos es principio y fin del otro, dándole a la película un sentido filosófico tan circular y a la vez abierto que marea a la razón. El final, o el principio, según quiera mirarse, lo deja a uno tan pegado al parabrisas del día como la pegatina de la ITV. Según se va desvelando la historia, y uno empapándose de ella, la película adquiere los tonos ocres de la letra de un tango, con la ahadida certidumbre de que, aquí, las cosas que pasan, no son tanganas, aunque sí propias del arrabal humano.

Cosas que pasan: Una joven albanesa es perseguida por macedonios, pero cazada por albaneses. Un fotógrafo macedonio vivirá el odio albanés, pero morirá ante la rencorosa bala macedonia. Desde Bosnia se puede llevar a Londres la idea de que la paz es una excepción..., y de que el disparo de una cámara de fotos también puede matar. Cuando uno deja de mirar la guerra por un visor, la guerra continúa y la muerte se revela en sus propios líquidos. Siempre hay tontos dispuestos a cambiar la compañía del burro por la de la metralleta. Siempre hay listos que camuflan metralletas como zanahorias para burros. Un balazo en un restaurante de Londres mata con la misma ceguera que en Bosnia. El odio es contagioso, como la muerte, y crece en proporción inversa al valor de la vida de los demás. En ocasiones (y es un magistral golpe de guión en la película), la fotografía de una niña muerta es tan sólo el presagio de una niña que va a morir, o es la instantánea que hubiera recogido un fotógrafo de no haber muerto horas antes (porque, como dice Clint Eastwood en «Sin perdón», cuando matas a un hombre no le quitas sólo lo que tiene, sino también todo lo que podría tener)..., o quizás Manchevski quiera dejar en esa foto la idea de que la sinrazón iguala la cara de las niñas muertas, o que siempre muere la misma, o que nunca muere del todo...

Gregoire Colin y Katrin Cartlidge protagonizan el filme de Milcho Manchevski

En cualquier caso, la película que deja en pantalla Manchevski es un testimonio que le nace en sus propios recovecos, donde le moran el paisaje y el paisaje de su tierra (imágenes maravillosas de la corteza macedonia y rotundas de la pulpa de los macedonios), y está filmada con afán panorámico, barriendo, como para que no se le escapen los pequeños detalles, las arrugas del campo, de los rostros, de las casas desvencijadas... Y, en fin, además de ser una película excelente, es también un lucidísimo mapa que indica el modo en que las veredas del rencor se convierten sin apenas transición en las autopistas de la guerra. No hay ni un sólo motivo, por pequeño que éste sea, para quedarse sin ver esta película que juega con lo relativo del tiempo, lo azaroso del espacio y lo dramático de morir justo antes de que las gotas de lluvia empapen una tierra tan reseca.

E. RODRÍGUEZ MARCHANTE

זירות השבוע

קטריין קרלידג' והאריה סובירוביץ'

זהירות, יצרים

«לפני הגשם», מוזיאון תל-אביב, ת"א • מבט מסומן על היצירות הקמאיות, שמובילים את האדם והחברה אל מי תהום

*** בנקעות הרוח מוקדמות הרוחנות, פסוקי במוחצא דא
סרט מופיעים מסקנותיה קיטום על ביטוי, יצירה, חיים, אשליה וקסם

From left, clockwise: Milcho Manchevski's 'Before the Rain' reflects Balkan strife; Andrei Tarkovsky, director of 'Stalker', arguably the finest cinematic work about exile; Milos Forman, whose 'One Flew Over the Cuckoo's Nest' is a thinly-disguised anti-Communist parable; Wayne Wang, whose popular film 'The Joy Luck Club' is a vision of a good-time ethnic melting pot

expected success of his first US attempt. Taking Off, and the blockbuster that was his third, One Flew Over the Cuckoo's Nest, meant that he emulated pre-war travellers like Lang. Wilder, and Siodmak. Forman's Ken Kesey adaptation is a thinly-disguised anti-Communist parable, and with Amadeus, Forman unleashed an unashamedly sentimental celebration of Hapsburg culture.

Forman, however, is one of the lucky few, whose talents for a time coincided with American needs. (The disastrous Valmont has effectively ended his directorial career for the foreseeable future). More typical of highbrow émigrés who took the dollar is one-time Tarkovsky collaborator Andrei Konchalovsky, whose long-banned Asya's Happiness, a glistening masterpiece of Soviet optimism, was followed by a patchy 15-year Stateside career (Runaway Train being its high point). As if to complete the gloom, Konchalovsky returned recently to Russia to make a follow-up to Asya's Happiness, entitled Ryaba My Chicken. It depicts, two decades on, the eponymous Asya made thoroughly miserable by the imploding Soviet Union — saddled with poverty, an alcoholic husband and sulky poultry. As an essay in disillusion it's not likely to be matched.

Three comic-spawned films fight for the top spot. But Kat beats Bat again as the girl and her ghost force the rubberised Bat-cave to camp it down at number two for the second week and Sylvester Stallone, playing the law with the jaw in Judge Dredd, stays at number three. Free Willy 2 is a surprise success at number four and the man with the far too free Willy comes into the chart at number five. Hugh Grant, with his usual shy grins and floppy hair, measures hills while the locals make mountains in a perfect vehicle of whimsy and absurd charm.

Robin Nash

"Pre kiše", film za ratne sezone

Legenda o nepotrebnoj smrti

Milčo Mančevski, scenario i režija, "Before The Rain", 1993, Igraju Katrin Kartlidž, Rade Šerbedžija, Gregor Kolen, Labina Mitevska i drugi, englesko-francusko-evropsko-makedonska koprodukcija

DA FILM MILČA MANČEVSKOG IMA NEDVO-
smislenu formativnu nameru, nema ni-
kakve sumnje. Da je ta namera nešto
što lokalni filmski stvaraoci superiorno
prežiru, dosta se jasno vidi iz ratne film-
ske produkcije, na primer iz moralne
nedefinisanosti Pavlovićevog *Dezertera*,
ili iz neobično ljupkog filma *Mi nismo
anđeli*, čiji je jedini problem što nije bio
snimljen petnaest do dvadeset godina
ranije. Ratni sarajevski dokumentarci
Kenovića i grupe SAGA, već zbog uslo-
va u kojima su rađeni, spadaju u sasvim
drugu kategoriju, i podležu drugim kri-
terijumima. Milčo Mančevski, autsajder
po lokalnim merilima i sklon visokom
riziku po svetskim - mislim na iskakanje
iz uspešne karijere režisera spotova i re-
klama - jedini je do sada uspeo da stvori
ubedljivu i moralno besprekornu me-
šavinu lokalnog i univerzalnog, legen-
du koju podjednako dobro čitaju oni
prezasićeni znanjem i umovanjem o
bivšoj državi, i oni savršeno neoba-
vešteni. Iz komunikacije su isključeni,
kako i treba, svi aktivni učesnici.

Ako za trenutak zaboravimo svetski
uspeh i Zlatnog lava, Milčo Mančevski
je lako rešio pedesetogodišnji problem
jugoslovenske kinematografije: ne-
dostatak dobrog, logičnog i ubedljivog
scenarija. To što iste jugoslovenske ki-
nematografije više nema, može se de-
lom čitati kao pravedna kazna. I sa-
mouvernost "praeške škole", za sve
državljane i javnim tetosjenjem, izgleda
malčice neobično pred ovim makedon-
skim mladuncem koji ode, nauči i uspe-
ne objašnjavajući usput svima šta sve

ne može da postigne. Sem što ume da
napíše scenario u kojem ništa ne visi i
nije gurnuto pod tepih, i dijaloge koji
vrcaju - posebno u londonskoj epizodi -
Mančevski ume da primeni brzinu, ne-
što što u bivšoj domovini nikako ne
može da pređe kafanski prag. Tek sa
tom brzinom lajtmotivi postaju funk-
cionalni: iznenadno noćno pojav-
ljivanje voljene žene, povraćanje kao
reakcija na nasilje, pucanje u leđa.
Samo se sa vrhunskim scenarističkim
rafinmanom mogla sklopiti mehanika
priče koja je, sa manje kontrole i više
samozadovoljstva, mogla završiti u pa-
tetičnoj jednoznačnosti i u melodrami.
Nijednog jedinog iskliznuća nema u
konstrukciji, u kružnom toku legende,
ali to je tek savršena podloga za auto-
subverziju i umnožavanje smisla.

Mančevski je bio svestan da, ukoliko
ostane na nivou legende, rizikuje igno-
rantska ili manipulatorska tumačenja o
"vekovnoj mržnji", a da istovremeno je-
dino legendom može da postigne nivo
univerzalnosti potreban da se ista raz-
zume. Stoga je morao uneti ceo niz in-
telligentnih, nežnih, ciničnih, nostal-
gičnih (za bivše kompatroite) interven-
cija, koje osnovnu legendu dekonstru-
iraju i dovode u sumnju svako malo
zadovoljstvo jednostavnog rešenja.
Tako je, na primer, potpuno jasno da je
prethodna generacija (Zekir, Aleksan-
dar, Hana) bila bilingvalna i da su deca
išla zajedno u školu; Hanina kćer je
čobanica, i govori samo albanski. Alek-
sandrovi mladi srodnici je monaški
početnici: on je preuzeo zavet čutanja,

Kiša smiruje posle suše, pucnjave gromova i
ubistava, ona spira krv i umiva mrtve, razdvaja
žrtve i nasilnike, bar dok se ovi drugi ne osuše.
Kiša je, kao i mir, uvek moguća

koji je simbolička slika cele jedne ge-
neracije.

Stereotip o "petstogodišnjem ropst-
vu" izgovaraju samo ubice/ludaci. Tre-
balo bi doduše, biti glumac kao što je
Rade Šerbedžija, da bi se iz njegovog
pogleda čitalo kako Hana nekada nije
bila zadržana. Iz ovih se primera vidi
koliko Mančevski zahteva od svoje
publike: ne više nego bilo koji drugi so-
lišni američki režiser nekog trileru u
kojem se sve važno za zaplet izgovara u
jednoj rečenici.

Ako bismo hteli da nekako klasifi-
kujemo simboličke slike Mančevskog,
dali bismo dosta komplikovanu
strukturu: uvodne slike nasilja, kao što
je mučenje kornjače, zatim plašenje pa
u slijanje mačke, radanje dvoje jagnjadi
u krvi i priljivosti, nagoveštavaju ne-
izbežnost tragičkog razrešenja; slike
aktuelnog sveta, kao što su džipovi UN-
PROFOR u makedonskom bespuću,
slike iz rata u Bosni, snimci Skoplja,
diju paradoksalnu podlogu događa-
nima; divlja lica naoružanih, sa pravo-
slavne i albanske strane, ne ostavljaju
ni kakvu sumnju, nadu još manje; pos-
toje bar tri hromatski definisana sveta,
sparušeni i žuti pejzaž danju, prostor
nasilja, milostivo plava noć, vreme do-
brote i privedenja, i najzad crno-belo-
šavi, sa pokojom bojom, svet Zapada, u

kojem kornjače srećno plivaju u akvari-
jumu pre nego što zapuca neki ludak -
ponekad iz Belfasta, a ponekad i sa Bal-
kana. Sa petstogodišnjim razlozima,
dakako, ali ne stalno i svuda, i ne kao
princip.

Konačno, tu su i one simboličke
slike koje mogu razumeti samo "do-
maći" i koje su njima namenjene kao
poseban kanal za komuniciranje: stari
broj "Nove Makedonije", kutija crvene
"drine", pesma "Indeksa". I jedan ne-
hotimični znak na tome kanahu, na špi-
ci: posveta Abdurahmanu Šalji, glumcu koji
je u filmu odigrao starog Albanca Ze-
kira, i zatim umro. Informacija za one
na izgubljenim vezama, sećanje na je-
dno tako "narodno" lice i uloge tipičnih
Albanaca iz doba kada je država pazila
na to kako se ko "prikazuje": onda je to
izgledalo nezgrapno. A da je sve drugo
propalo od te države, a ostalo samo to,
možda bi, paradoksalno, opstala i ta
država. Ili bar ne bi bilo toliko mrtvih.
Abdurahman Šalja, time što je posled-
nju ulogu odigrao u ovome filmu,
dodao je svojoj glumačkoj karijeri i
nesumnjivu humanu misiju.

Socijalne grupe u filmu precizno su
podeljene po odnosu prema nasilju:
deca, ona što krađu metke i automate i
dive se oružju, odaju begunice, muče
kornjaču, nagoveštavaju mračnu bu-

MILCHO MANCHEVSKI:

...prima e dopo la pioggia...

Diana Girani

dučnost zavisno od upuštene generacije; mladići i devojke su u svom otporu nasilju potpuno nemoćni (jagnjad!), jer im nedostaje znanje koje im je neko u odsudnim godinama uskratio; nezadovoljeni, od mladića do klimakteričara, uz lude i bednike koje vuku za sobom, dobili su opravdanje da tiranišu sve kojima bi se inače morali pokoravati; usamljeni i samoubilački pojedinci srednjih godina, koji osećaju pre svega teret svoje krivice, a imaju znanje, mogu ponuditi samo sebe; stari, i pravoslavni popovi i albanski patrijarhalac, koji znaju pravila i njihovu primenu, gube ugled već time što ne kontrolišu nasilje; i najzad, žene, koje su sve do jedne protiv muškog nasilja i sveže izmišljenih razloga za progon drugoga, od rafinirane tankouste Engleskinje do pokorne makedonske supruge, do oslobođene seoske učiteljice, do unazađene albanske udovice, koja se nekad slobodno školovala, do njene kćeri koju je zaostalost prvo, a onda i sve ostalo predodredilo da bude žrtveno jagnje.

Film Milča Manchevskog teška je i depresivna legenda o nepotrebnim smrtima. Prelepi snimci Ohrida (Crkva sv. Jovan Kaneo kao glavni motiv) i makedonskih planina, sela ubogih i u bedi istih "vekovnih" neprijatelja, deo su opreme legende, kao i stalni motiv kiše koja bi tek trebalo da dođe. Kiša smiruje posle suše, pucnjave gromova i ubistava, ona spira krv i umiva mrtve, razdvaja žrtve i nasilnike, bar dok se ovi drugi ne osuše. Kiša je, kao i mir, uvek moguća. Lepota divljeg legendarnog prostora ključna je za dramaturgiju filma. Pa, ipak, čovek bi poželeo jedan sunčev zalazak i jedan pun mesec manje, što nimalo ne bi škodilo emocijama. Muzika grupe "Anastasija" je evokativno folklorna i veoma dobra: uostalom, bilo bi neobično da nije, pod senkom Leb i sol tradicije. Film valja gledati dva puta, drugi put da bi se uživalo u sjajnoj kameri i montaži, i likovnom senzibilitetu laureata za muzički spot. Kada bih smela, rekla bih da je reč o duši, ali je danas pominjanje duše stvar ukusa koji je protivlan našim životima i ovakvom filmu. Duša pripada nekoj boljoj budućnosti. Patetično, ako ima pravde i pragmatično, ako je Oskara mogao dobiti nežni i dobrodušni *Mediterraneo*, Milče Manchevski bi zasluživao "Oskara"; on, doduše, vredi manje od venecijanskog lava, ali bi Manchevskom zgodno došao u nastavku karijere, u kojoj, sem zrelih remek-dela iz početne faze, možemo očekivati još štošta.

SVETLANA SLAPŠAK

SCHEDA INTRODUTTIVA.....	pag. 2
SCHEDA BIOGRAFICA.....	pag. 3
PRIMA DELLA PIOGGIA.....	pag. 4
DUST.....	pag. 7
PAROLE	pag. 10
KIRIL E IL MONASTERO PRENDERE POSIZIONE CONVERSAZIONI AD UNA O PIÙ VOCI COMUNICAZIONE E CONFINI OCCHIO PER OCCHIO IL VALORE DEL SILENZIO	
VOLTI	pag. 17
«UNA RAZZA UNA FAZZA». VOLTI ETNICI IL VOLTO DELLA MACEDONIA Il volto di domani Il volto della terra	
IDENTITÀ ADULTERATE E ADULTERABILI	
ISTANTANEE	pag. 23
PAESAGGI RITRATTI Eroi Donne	
FOTO DI FAMIGLIA MÀRTIRI E MARTÌRI	
TEMPO	pag. 32
TEMPO DELLA MACEDONIA TEMPO DELLA VIOLENZA TEMPO DEL RACCONTO Ciclico Oggettivo - Soggettivo	
IL SENTIERO CIRCOLARE DELL'EROE	pag. 36
CINEFILIA	pag. 38
Bibliografia	pag. 39

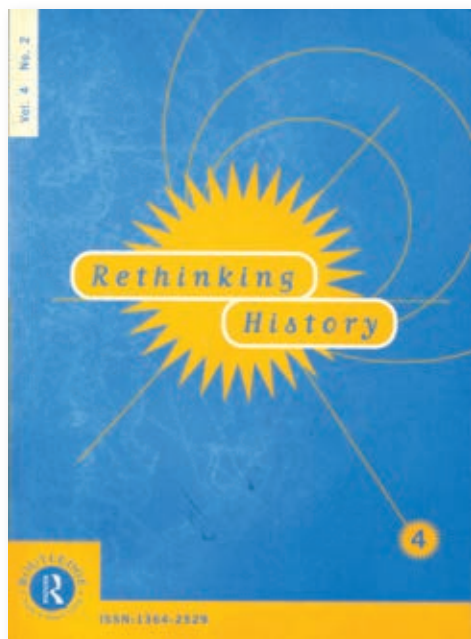
Scheda introduttiva

Volendo organizzare un'analisi strutturata dell'opera del regista macedone Milcho Manchevski, ho ritenuto di suddividere la materia da trattare nella tripartizione suggerita dal regista stesso nel lungometraggio *Prima della pioggia*: "Parole", "Volti", "Istantanee".

La sezione intitolata al "Tempo" prende le mosse dall'attenzione dedicata da Manchevski alla struttura e il funzionamento del tempo, in relazione alla Storia e al racconto.

In "Il sentiero circolare dell'eroe" ho affrontato la problematica specifica del percorso intrapreso dai personaggi di Manchevski in relazione agli archetipi della tradizione orale, letteraria e filmica del racconto mitico e leggendario.

L'ultimo capitolo prende in esame il rapporto del regista con il mondo del cinema nel suo complesso.

Rethinking History
Volume 4, Number 2, Summer 2000

Contents

- 123 **Editorial**
History, Film, and This Issue
- 127 **One Film – Many Histories: An Inquiry into *Before the Rain***
Synopsis of *Before the Rain*
Robert A. Rosenstone
- 129 Rainmaking and Personal Truth
Milcho Manchevski
- 135 Fable as History: The Macedonian Context
Victor A. Friedman
- 147 *Before the Rain* in a Balkan Context
Dina Iordanova
- 157 Ethnic Nationalism and Globalization
Robert Burgoyne
- 165 Landscape and Location: Reading Filmic Space Historically
Ian Christie
- 175 *Before the Rain* – After the War?
Erik Tängerstad
- 183 A History of What Has Not Yet Happened
Robert A. Rosenstone
- Article**
- 193 History as Voyeurism: From Marguerite de Valois to
La Reine Margot
Moshe Sluhovsky
- Reviews**
- 211 Kelly Boyd (1998) *Encyclopedia of Historians and Historical Writing*
Alun Munslow

**Robert
Schuman
Centre**

In collaboration with the HEC Dept.
Workshop

In the framework of the Research Project:
*The Cultural Construction of Community
in the Process of Modernization*

Organized by
Robert Rosenstone, Bo Stråth and Erik Tängerstad

**One Film - Many Histories
An Inquiry into the Film
*Before the Rain***

21 April - 14.00
Cinema Spazio Uno
(Via del Sole, 10)
Screening of the film *Before the Rain*
introduced by M. Manchevski (film's director)

22-23 April - Workshop
Badia Fiesolana - Teatro

Everybody is very welcome

HISTORIC OSCAR

Records loom in big races

By KATHLEEN O'STEEN

Tonight's Oscar show could be one for the history books.

If Paramount Pictures' "Forrest Gump" wins all 13 categories in which it's nominated, it will surpass the record-holder, "Ben Hur," which picked up 11 statuettes.

Or, if Tom Hanks wins his second consecutive Oscar, it would be the first back-to-back best-actor win since Spencer Tracy in 1937-38. (Jason Robards accomplished this in '76-'77 in the supporting race, and Luise Rainer, in '36-'37, and Katharine Hepburn, '67-'68, did it in the

Turn to page 66

Macedonia flap hits Academy

By MAX ALEXANDER

A last-minute flap over the name of a country has sparked new controversy over the foreign-language Oscar, and may result in a boycott of tonight's Academy Awards by the filmmakers of "Before the Rain."

Milcho Manchevski, who wrote and directed the Macedonian entry, said on Sunday that

he and other representatives of the film have told the Academy they will not attend tonight's ceremony if the Academy insists on calling their country "the former Yugoslav Republic of Macedonia."

Manchevski, along with five of the film's producers, three actors and three government officials, including the Minister of Culture, are demanding that their country

Turn to page 66

Macedonia's Greek to Oscar

Continued from page 1

be referred to simply as Macedonia.

Academy president Arthur Hiller said a final decision won't come until today.

While seemingly trivial, the name of Macedonia is furiously contested by Greece and has become a political hot potato in Washington and Western Europe — and now apparently in Hollywood.

Macedonia declared independence from Yugoslavia in 1991 and immediately drew complaints

from Greece and Greek Americans over its choice of a name. Greeks contend that "Macedonia" is the ancestral name of their country and should not be adopted by the new country, which lies on the northern border of Greece and comprises 2 million people.

The United States and the United Nations recognize the new nation but not the name. Both are provisionally calling it "the former Yugoslav Republic of Macedonia." That's the name the Academy decided to use over the

last few days, after much hand-wringing due to the receipt of some 300 letters of complaint from Greek Americans, according to a source.

But on Saturday night, producer Gorjan Tozija from Macedonian state film agency Vardar told Academy press representative Frank Lieberman that the name was unacceptable, particularly since "Before the Rain" had been billed as simply being from Macedonia until a few days ago.

"In the larger picture, the name is a small thing," said director Manchevski. "But it would be like calling the U.S. 'the former

British colony of America.' It's an insult to the people back there (in Macedonia)." Manchevski, a former director of TV commercials and music videos, lives primarily in New York.

Ironically, "Before the Rain" is about taking sides in the Balkan conflicts, and it argues that neutrality does not prevent involvement, even for countries and individuals far from the region.

The film, co-produced by Vardar, Polygram France and British Screen, won the Golden Lion at last year's Venice Film Festival.

Kathleen O'Steen contributed to this report.

КРУЖНО ОБНОВУВАЊЕ НА ЗДИВЕАНОСТА

● **КОН ФИЛМОТ "ПРЕД ДОЖДОТ", СЦЕНАРИО И РЕЖИЈА МИЛЧО МАНЧЕВСКИ, ДИРЕКТОР НА ФОТОГРАФИЈА МАНОУЕЛ ТЕРАН, СО РАДЕ ШЕРБЕЦИЈА, ГРЕГОАР КОЛАН, КАТРИН КАРЛИЦ И ЛАБИНА МИТЕВСКА**

Како Македонец или Албанец или Англичанин од филмот "Пред дождот" тало ќе ве заболит стомакот. Како човек ќе ве заболит душата. "Ама нема зошто тука да пукаме. ПУ-фето тука се питома", — вели главниот јунак на филмот, каде Македонија, Босна, Балкан, Лондон се покажуваат со кои се споредува мирот и сигурноста на еден простор. Болката во душата се јавува кога филмот оаза рече-ница буквално ќе ви ја пука пред очите како најпроклетата заблуда. Дека не може да се каже: ние тука живиме, тие таму питома, оти здивеноста нема врска ни со ова Тука ни со ова Таму, ни со Нас ни со Нив. Таа има врска само со секој човек посебно, и секаде, зашто е дел од неговиот генски запис. Затоа, "Пред дождот" е длабока психолошка драма за поставанот конфликт меѓу дивото (дивјачкото) и питомото во човекската душа. За личниот избор на секој поединец меѓу сите две генерички својствени, а непомисливо спротивставени страни на самиот себеси. И за трогизмот на овој чин.

Тоа двојство на човекката душа, во својот префрасен, разстројански убав филм, режисорот и сценарист Милчо Манчевски филтрира со во дентали го студира на оригинален

начин и повеќеслојно. Во вид на концентрични кругови — како камен фрлен во вода — во филмот се разложуваат кон-фликтот диво — питома, од нивото на поединецот до она на етничкиот колективитет, како и на нивоата на нивното испреплетување. Действото е разложено на три (во суштина лубовни) приказни, драмски изворедно густ и визуелно раскошни, чија наративна структура има форма на круг (што „не е трислезен“) со лични и настани што се преплетуваат низ една игра со времето (што „никогаш не умира“).

Во „Зборови“ македонскиот монах Кирил (Грегор Колан), заветуван на мрак, ќе ја сретне и ќе го спаси животот на една млада Албанка, Замира (Лабина Митевска), која група македонски селани ја бара за убиство на нивниот роднина. Во „Лица“, англичанинот Ен (Катрин Карлиц) во Лондон, треба да избере меѓу возбудливиот лубовник Александар, македонски фоторепортер (Раде Шербеџија) и здоревениот но сигурен сопруг Ник (Џеј Вилерс) и при тоа случајно е сведок на масакрот во еден ресторан. Во „Спики“ фоторепортерот Александар се враќа од Лондон во Македонија, за да

ната битка со дивото во себеси, одговорено во страста за сопствената професија. Секој лик во филмот е знак за себе, во кој пореднакво говорат и зборовите и лицата на актериите. Ова е филм на актерски минијатури, префрасни мими — студии, како онаа за Трајче (Владимир Ендревски) кој од малумен шутрак се

претвора во разјарен маслиник, со насилство како цел за себе. Поред спомнатите, своите улоги извонредно ги играат и Џупчо Бреслиски, Петар Мирчевски, Мето Јовановски и Силвија Стојановска.

„Пред дождот“ всушност има отворен крај — дождот што на крајот ќе ги крши жртвите е симбол на посмртно окупување на правите, но кружната структура на филмот имплимира дека дивјаштвото, насилието во конфликтот со питомото, постојано (спирално нагоре?) се обновува како нешто динамичко врсено за човекката природа. Во таа смисла, и во визуелниот код на филмот, префрасите пејзажи во Македонија и како контраст сивиното во Лондон, се исто така знак за универзалноста на дивото без разлика дали е отворено или прикрито, топло или студено. Видени низ камерата на Мануел Теран, македонските пејзажи постојат навистина само во овој филм, па со самото тоа го губат и локалното значење. Напротив, засилениот колорит и темелните интервенции во сликата (истакнато ѕвездено небо, огромна месечина) на локалитетите им даваат една бајковидна универзалност. Филмските приказни, на свој начин силно и страшно ги раскажува и моќната музика на „Анастасија“.

„Пред дождот“ на Милчо Манчевски е филм толку жив што затрчува, едно од оние дела на уметноста што се примаат со душа оти од неа и излегле. Филм што враќа в кино.

Мариана КОСТОВА

w kręgu

in memoriam w dziesiątą rocznicę śmierci

Krzysztofa Kieślowskiego

pod redakcją
Andrzeja Gwoździa

deportacje, znęcanie się nad dziećmi i nędzę ludzi z Trzeciego Świata. [...] W ten sposób z cierpień świata nieomal nic nie zostanie pominięte²⁴. Wspólny z Kieślowskim jest też producent filmu Marin Karmitz, który od tej pory produkuje wszystkie filmy Hankego, a także odtwórczyni głównej roli Juliette Binoche, która na temat współpracy z austriackim twórcą stwierdziła: „Czuje się, że jest coś takiego jak prawdziwa myśl za kamerą. W odmienny sposób Michael Haneke przypomina mi Krzysztofa Kieślowskiego”²⁵.

W rok po Grand Prix ex aequo dla Kieślowskiego (*Niebieski*) i Altmana (*Na skróty*) Złote Lwy otrzymał w Wenecji Milcho Manchevski za swój debiut *Before the Rain* (Macedonia–Francja–Wlk. Brytania 1994), stając się tym samym jednym z najbardziej obiecujących europejskich reżyserów młodego pokolenia. Londyn i chwiejna sytuacja polityczna w Macedonii stanowią tło dla trzech splecionych ze sobą historii miłosnych, których bohaterami są: młody mnich, zaangażowana dziennikarka i pozbawiony iluzji reporter wojenny. W trzech epizodach połączonych ze sobą postaciami i wydarzeniami film przenika bezwzględna natura wojny, która wciąga w swoją otchłań wszystkich bez wyjątku. Trzy odrębne historie, retrospektywnie składające się na całość (albo historia w trzech częściach), podzielone zostały na rozdziały napisami *Words, Faces i Pictures*: *Words* to synonim werbalnych i interkulturowych barier porozumienia; *Faces* – zmaltretowanych twarzy wojny; *Pictures* z kolei odwołują się do serii fotografii przedstawiających egzekucje, podsuwając temat ambiwalentnej roli mediów w czasie konfliktów zbrojnych.

Originalność kompozycji filmu wskazywała na Manchevskiego jako na możliwego spadkobiercę Kieślowskiego. Zwłaszcza, iż motto prologu: „Czas nigdy nie umrze. Koło nie jest okrągłe”, zakreślające główny trop filmu – konieczność podejmowania decyzji ostatecznych, dokonywania wyborów w sytuacjach bez wyjścia – powraca w odmienionej formie w epilogu, dzięki czemu (przynajmniej na poziomie struktury opowiadania) śmiertelna spirala przemocy może zostać przełamana. Dopiero w epilogu okazuje się, iż tragiczny koniec trzeciego epizodu stanowi początek pierwszego, a chronologia całej historii zaczyna się pośrodku, w drugim epizodzie, umiejscowionym w Londynie. Forma ta prowokuje irytujące pytania, na które odpowiedzi muszą znaleźć sami widzowie. Istotną rolę – podobnie jak u Kieślowskiego – odgrywają tu fotografie kodujące śmierć, w funkcji emblematów nieuchwytności przyczyniające się

АВТОРОТ МИЛЧО МАНЧЕВСКИ, ВЕДНАШ ПО ПРОГЛАСУВАЊЕТО НА НАГРАДАТА, ЕКСКЛУЗИВНО 3/ „ВЕЧЕР“:

ФИЛМОТ ГРЕЕ НА УБАВ НАЧИН

Веднаш по свечениот церемонијал на прогласувањето и врачувањето на наградите го контактиравме режисерот Милчо Манчевски во Фестивалската палата во Венеција. Ексклузивно за „Вечер“ тој ни ја даде следнава изјава:

– Етеш ми е драго што се покажа дека целата љубов што влезе во филмот допира до луѓето кои го гледаа и на убав начин ги грее, и дека им помага да заземат став во животот. Сепак, не знам зошто за наградите сите толку емотивно реагираат. Фала богу дека е многу убаво да се примат сите овие награди, но за чудо не ме возбудија премногу, веројатно затоа што јас успеав да си го најдам мојот внатрешен мир баш во моментот кога го завршив филмот. Делото беше готово и тоа беше најважно. Ова е само очекувана екстернализација. Филмот ќе беше добар и без сите овие награди. Најмногу сакам да им заблагодарам на сите данковци, борковци, столесви, цваставци и ацовци, затоа што доколку тие на најрозен начин не ме избркаа од Македонија пред 10 години никогаш немаше да бидам онаму каде што сум денес. Фала им.

Инаку, од прикажувањето на филмот во Венеција секојдневно добивам во десетици понуди за работа во Холивуд и во Европа.

МАНЧЕВСКИ Ќ ДАДЕ ЛИЦЕ НА МАКЕДОНИЈА

”Пред дождот” ја впиша Македонија на светската мапа, напиша легендарниот американски филмски критичар Роџер Иберт во февруари 1995.

Во јапонските весници цртаа мапи на Македонија за да објаснат од каде доаѓа филмот и како се изговара името. ”Македонија, љубов моја”, „Од Македонија, со љубов“ и „Мајсторот од Македонија“ беа наслови во весници во САД, а „Милчо Македонецот“ во Италија. Со помош на ”Пред дождот” се изучуваше македонскиот јазик на универзитети во САД и Полска, а во Кореја - англискиот. Во 2008, Македонија го доби својот прв светски признат класик - американскиот издавач ”Крајтирион” го издаде ”Пред дождот” во едисијата светски класици:

Бергман, Буџел, Годар, и други. Дури, има и италијанско вино што се вика Пред дождот, а во Болоња и во САД, има ресторани со тоа име. Италијанскиот дизајнер „Черути“ креираше модна колекција инспирирана од „Прашина“ на Манчевски, а во Индија е снимен филм кој - според индиските медиуми - е копија на „Сенки“. „Прашина“ го отвори фестивалот во Венеција во 2001 и предизвика бурни дебати.

Опусот на Манчевски освои повеќе награди и предизвика поголемо внимание од било кој друг македонски културен (и не само културен) производ излезен од Македонија. Името на земјава доби лице, лицето на Милчо Манчевски.

Многу ретко се случило малечка Македонија во светот да ја сметаат за рамна на себе, а - што е уште поретко - и ние самите така да се осетиме. Тој громогласен аплауз со кој светот ги прими филмовите на Манчевски за нас не беше само сплотувачки фактор, туку и извор на самодоверба и на националното самочувство.

Во глобални рамки, Манчевски е ценет поради естетските и филозофски достигнувања на неговиот опус. Споредуван е со Џојс, Кундера, Тарковски, Бергман, Кишловски.

Но, светската јавност кај Манчевски уште повеќе го цени тоа што тој со својата работа и со своите ставови поставува меѓународни стандарди. Стандарди за иновативност во авторскиот пристап, за инвентивност во креативниот израз, но стандарди и за тоа како бескомпромисно се прави авторско, вредно дело, независно од огромниот напор кој е неопходен да се зачува инегритетот на делото од упади на оние на кои уметноста не им е на прво место: финансиери, дистрибутери, цензори или политичари.

Манчевски е роден во Македонија, но е школуван во странство и неговата кариера е главно во САД и Европа (работел за ХБО, МТВ, Бритиш Скрин и други).

Неговите филмови освоија повеќе од 40 меѓународни награди (меѓу кои и Златен лав во Венеција, номинација за Оскар, ФИПРЕСЦИ, и други), имаа над 260 фестивалски проекции (сите филмови играле на фестивали од А-категирија), редовна дистрибуција во кино и тв-мрежите на над 50 земји на сите континенти; ги има во филмски енциклопедии и кинотеки, се изучуваат во наставната програма на стотина универзитети, дури и во средните училишта во Италија. Две меѓународни академски конференции се посветени исклучиво на неговите филмови, за нив се објавени над 16,000 текстови и неколку книги во меѓународната публицистика и печат, како и бројни Интернет референци.

Манчевски има филм кој ”Њујорк тајмс” го вброи меѓу 1.000 најдобри на сите времиња, и има спот кој „Ролинг стоун“ магазин го вброи во 100-те најдобри на сите времиња.

Кога ”Пред дождот” во 1994 го освои Златниот лав за најдобар филм и уште девет други награди во Венеција, тоа беше прв (и засега единствен) пат македонско дело од било која област не само рамноправно да учествува во светска конкуренција, ами и да победи.

Од практичен аспект, во Македонија, цела една генерација домашни филмски работници и актери се школуваше со практична работа на меѓународните копродукции на Манчевски. Врвни светски професионалци со огромно искуство и талент од дури 14 земји,

добитници на најпрестижни меѓународни награди, работеа на македонско тло и ги споделуваа своите искуства со нашите филмации и актери.

Неговите филмови етаблираа нова фаза во современата филмска продукција во Македонија (први меѓународни копродукции, воведување кастинг процес, сториборд, сублиминален тон; претставувања македонски играни филмови на фестивали од А-категирија, светска кинодистрибуција на македонски филмови, и друго).

Иако живее во Њујорк, Манчевски својот професионален углед и искуство секојпат ги носел во Македонија. Конечно, во македонската култура преку македонските копродукции на Манчевски влегоа директни инвестиции од странски партнери и влади (Велика Британија, Германија, Франција, Италија, Шпанија, Бугарија и Еуримаж) во вредност од над 15 милиони евра, при македонски влог од околу 3 милиони евра. Со други зборови, 5:1.

Глобалниот успех на Манчевски покажа дека нема мали и големи кинематографии - има само мали и големи филмови.

MAKEDONIJA

「マケドニア」

マケドニア共和国
(Republic of Macedonia)
首都/スコピエ
面積/2万513平方km
人口/194万人
通貨/デナール
主な宗教/マケドニア正教
主な言語/マケドニア語

★「ピフォア・ザ・レイン」の舞台となるのはマケドニア。監督マンチェフスキの生地でもある国だが、どこにあるのかわからない人が大多数のはず。マケドニアってどんな国? 単一民族の日本人には想像絶する天地。

SPETTACOLI

L'Arena

Cinema. Parla il regista Milcho Manchevski, Leone d'oro alla Mostra di Venezia

Il seduttore macedone

Esce oggi «Prima della pioggia»
sua opera prima ricca d'intensità

BELGRADE. Vite, un film di Vito e Skopje, ha appena esordito al cinema. È un lungo e intenso film di un regista che non ha ancora 30 anni. Si chiama Milcho Manchevski, un macedone che vive in Italia. Ha appena vinto il premio di regia al festival di Venezia. Il suo film, «Prima della pioggia», è un'opera d'arte che ha colpito il pubblico e la critica. È un film che parla di amore, di guerra, di morte. È un film che ha fatto parlare di un nuovo cinema.

Il film «Prima della pioggia» di Milcho Manchevski è un'opera d'arte che ha colpito il pubblico e la critica. È un film che parla di amore, di guerra, di morte. È un film che ha fatto parlare di un nuovo cinema. Il regista, Milcho Manchevski, è un macedone che vive in Italia. Ha appena vinto il premio di regia al festival di Venezia. Il suo film, «Prima della pioggia», è un'opera d'arte che ha colpito il pubblico e la critica.

Il film «Prima della pioggia» di Milcho Manchevski è un'opera d'arte che ha colpito il pubblico e la critica. È un film che parla di amore, di guerra, di morte. È un film che ha fatto parlare di un nuovo cinema. Il regista, Milcho Manchevski, è un macedone che vive in Italia. Ha appena vinto il premio di regia al festival di Venezia. Il suo film, «Prima della pioggia», è un'opera d'arte che ha colpito il pubblico e la critica.

Una scena del film «Prima della pioggia» di Manchevski (sopra) e un'immagine di un'immagine (sotto)

To Universal Studios- PLEASE release BEFORE THE RAIN

We endorse the To Universal Studios- PLEASE release BEFORE THE RAIN Petition to Universal Studios.

Read the To Universal Studios- PLEASE release BEFORE THE RAIN Petition

Sign the To Universal Studios- PLEASE release BEFORE THE RAIN Petition

Use the Reload button in your web browser to see new signatures

Name	Comments
589. Arnoud Tiele	
588. shannon via	
587. Jordan Stojanovski	
586. Matthew Lynch	
585. MARIE COOKLISH	
584. Mikko Jauhainen	
583. Ilisan Topalli	
582. Ayca Topalli	the best film of all the times
581. David Dever	
580. jana	
579. GOCHE	BEFORE THE RAIN IS A GREAT FILM PLEASE RELEASE IT ON DVD AS SOON AS POSSIBLE THIS FINE FILM SHOULD HAVE BEEN RELEASED BY NOW ON DVD OR IS THERE PRESURE FROM THE GREEK AMERICAN LOBBY NOT TO HAVE THIS FILM RELEASED ON DVD.
578. Kiril	It was nominated for Oscar, so it must be good, publish it
577. Hakan Thyr	
576. Bosko Stankovski	Superb art film, which will touch everyone's feelings.
575. Roger Amador	
574. Mikko Ekberg	
573. Michael Young	Please release this DVD to the general population ASAP.
572. Eivind Vea	This film is a true gem
571. Phil Pond	
570. Michael Hansen	
569. Anita Nannowski	
568. Francis Joseph Cruz	Great movie, deserves a decent dvd release

WEEKEND 8

THE NEW YORK TIMES MAGAZINE

Dream debut

Just a plotboiler

Пред дождот

Милчо Манчевски ме води низ своите идни филмски светови и на некој посебен братски начин ме подготвува за мојот Александар Македонски.

Милчо е „Степски волк“ во Скопје. Одамна со нешто длабоко ранет, тешко ја лекува својата горчина и не пушта никого во своето нежно срце. Александар, главниот лик во филмот *Пред дождот*, всушност е тој, иако, како што ми рече во Лондон, го пишувал според мене. Но се покажа дека Александар сум и јас. И во мене пукаше некој „роднина“ во Белград.

Александар, според Манчевски, ги помирувал одамна раскараните светови. Неговото храбро и смело одење во едно албанско село потсетува по малку на вестерн, во кој Александар, во некоја мала селска визба, како под шатор, го прима „индијански главатар“, а таа со треперлива, бела рака, служи кафе од филцан и се наведнува скромно над неговото лице, одвај кратко погледнувајќи го длабоко во очите.

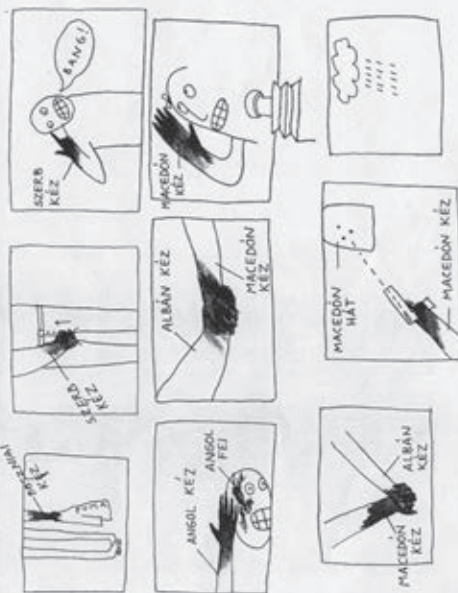
Хана (ја игра Силвија Стојановска), сè уште занесно убав, веќе не е девојче туку зрела жена, чие хармонично и негувано тело не можат да го скријат сите шалвари и затегнати свилени шамии.

Milorad Krstić:

MOZI MOZI

Kézbeszéd

A MACEDÓN "ESŐ ELŐTT" CÍMŰ FILM RÖVID-KÉZBESZÉD
ALTAL TALÁLHATÓ LEÍRÁSA

Macedonia, Mon Amour

A new director
moves deftly
between 2 worlds
in 'Before the Rain'

★★★★
BEFORE THE RAIN, Milorad Krstić, 1997, 90 min, in English, Sub-
titles, and German, (rated)

THE WINNER OF THE grand prize at last fall's Venice Film Festival, Milorad Krstić's "Before the Rain" is a tender, stylish, extremely ambitious three-part film on the relationship between personal crises and national tragedies.

The action circles between a beautiful, sun-baked region of the former Yugoslavia, where rival tribes of Macedonians and Albanians live in constant tension, and the media world of London, where a British photo editor (Katie Cartledge) is caught between her affection for her Serbian estranged husband (Oly Verbeke) and her passion for a glamorous war photographer (Bado Serbedzija).

Manchevski suggests that relationships are at fault with violence and pain as an ethnic conflict, and that a devastating chain can erupt anywhere in the world, from its most remote regions to its most crowded urban centers. "Before the Rain" — the title refers to the film's constant sense of impending disaster — moves through three somewhat grandly titled sections.

In "Korica," a young Macedonian monk (French actor Grégoire Colin) offers protection to an Albanian girl

A STUDY IN CO

(L)abia Miles from a hand of "Faces," set in the editor, Anne make a choice in lovers, when vi and makes the c "Pictures" di tographer, Alek his native Mac he finds his al ced into warri too, must mak whether in soci passions, or fig them.

Manchevski, native who has worked making America, poss polished style

brand new
screen

...the film's constant sense of impending disaster — moves through three somewhat grandly titled sections. In "Korica," a young Macedonian monk (French actor Grégoire Colin) offers protection to an Albanian girl

